

**Leiðrétting á reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 883/2004 frá 29. apríl 2004 2012/EES/19/02
um samræmingu almannatryggingakerfa**

(Stjórnartíðindi Evrópusambandsins L 166 frá 30. apríl 2004)

Reglugerð (EB) nr. 883/2004 verði svohljóðandi:

REGLUGERÐ EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS (EB) nr. 883/2004

frá 29. apríl 2004

um samræmingu almannatryggingakerfa (*)

EVROPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS
HAGA,

með hliðsjón af stofnsáttmála Evrópubandalagsins, einkum 42.
og 308. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnarinnar sem lögð
var fram að höfðu samráði við aðila vinnumarkaðarins og
framkvæmdaráðið um félagslegt öryggi farandlaunþega ⁽¹⁾,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndar
Evrópubandalaganna ⁽²⁾,

í samræmi við málsmeðferðina sem mælt er fyrir um í 251. gr.
sáttmálans ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Reglurnar um samræmingu á almannatryggingakerfum
landanna falla undir frjálsa för fólks og er ætlað að stuðla
að bættum lífskjörum og starfsskilyrðum.
- 2) Í sáttmálanum er ekki gert ráð fyrir öðrum heimildum
en þeim sem um getur í 308. gr. til að gera viðeigandi
ráðstafanir á sviði almannatrygginga fyrir aðra en
launþega.

- 3) Reglugerð ráðsins (EBE) nr. 1408/71 frá 14. júní 1971 um
beitingu almannatryggingareglna gagnvart launþegum,
sjálfstætt starfandi einstaklingum og aðstandendum þeirra
sem flytjast á milli aðildarríkja ⁽⁴⁾ hefur verið breytt og
hún uppfærð mörgum sinnum, ekki aðeins til þess að
taka tillit til þróunar á vettvangi Bandalagsins, þ.m.t.
dóma Dómstólsins, heldur einnig til breytinga á löggjöf
hvers lands. Slíkir þættir hafa átt sinn þátt í því að gera
samræmingarreglur Bandalagsins flóknar og langorðar.
Því er nauðsynlegt að setja nýjar reglur, einfaldaðar og
færðar til nútímahorfs, í stað þessara reglna þannig að ná
megi takmarkinu um frjálsa för fólks.

- 4) Nauðsynlegt er að virða sérkenni almannatrygginga-
löggjafar hvers lands og koma einungis á fót samræmingar-
kerfi.

- 5) Nauðsynlegt er, innan ramma slíkrar samræmingar,
að tryggja að innan Bandalagsins njóti hlutaðeigandi
einstaklingar jafnrar meðferðar samkvæmt mismunandi
landslögum.

- 6) Hin nánu tengsl milli almannatryggingalöggjafar og
þeirra samningsákvæða, sem koma til fyllingar eða í
stað slíkrar löggjafar og hafa með ákvörðun opinberra
yfirvalda orðið skyldubundin eða gildissvið þeirra verið
víkkað út, geta kallað á svipaða vernd að því er varðar
beitingu ákvæðanna og reglugerð þessi kveður á um.
Fyrsta skrefið getur falist í því að meta reynslu þeirra
aðildarríkja sem hafa tilkynnt að þau hafi slíkt kerfi.

(*) Þessi EB-gerð birtist í Stjtið. ESB L 200, 7.6.2004, bls. 1. Hennar var getið
í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 76/2011 frá 1. júlí 2011 um
breytingu á VI. viðauka (Félagslegt öryggi) við EES-samninginn, sjá *EES-
viðbæti við Stjórnartíðindi Evrópusambandsins* nr. 54, 6.10.2011, bls. 46.

⁽¹⁾ Stjtið. ESB C 38, 12.2.1999, bls. 10.

⁽²⁾ Stjtið. ESB C 75, 15.3.2000, bls. 29.

⁽³⁾ Álit Evrópuþingsins frá 3. september 2003 (hefur enn ekki verið birt í
Stjórnartíðindunum). Sameiginleg afstaða ráðsins frá 26. janúar 2004
(Stjtið. ESB C 79 E, 30.3.2004, bls. 15) og afstaða Evrópuþingsins frá
20. apríl 2004 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindunum). Ákvörðun
ráðsins frá 26. apríl 2004.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 149, 5.7.1971, bls. 2. Reglugerðinni var síðast breytt með
reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 1386/2001 (Stjtið. ESB L 187,
10.7.2001, bls. 1).

- 7) Sakir þess hve mikill munur er á löggjöf aðildarríkjanna með tilliti til þeirra sem eru tryggðir er æskilegt að setja þá meginreglu að reglugerð þessi gildi um ríkisborgara aðildarríkis, ríkisfangslausa menn og flóttamenn sem eru búsettir á yfirráðasvæði aðildarríkis sem heyra undir eða hafa heyrt undir almannatryggingalöggjöf eins eða fleiri aðildarríkja, sem og um aðstandendur þeirra og eftirlifendur.
- 8) Meginreglan um jafna meðferð er einkum mikilvæg fyrir starfandi fólk sem er ekki búsett í aðildarríkinu þar sem það starfar, þ.m.t. þeir sem sækja vinnu yfir landamæri.
- 9) Dómstóllinn hefur nokkrum sinnum sent frá sér álit um möguleikann á jafnri meðferð að því er varðar bætur, tekjur og aðstæður. Þessa meginreglu skal fastsetja og þróa í samræmi við efni og anda dómsúrskurða.
- 10) Sú meginregla að líta á tilteknar aðstæður eða atburði, sem verða á yfirráðasvæði annars aðildarríkis, eins og orðið hafi á yfirráðasvæði aðildarríkisins sem setur þá löggjöf sem gildir, skal þó ekki hafa áhrif á meginregluna um að tryggingatímabil, starfstímabil launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklings eða búsetutímabil, sem lokið er samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis, leggist við tímabil sem lokið er samkvæmt löggjöf lögbærs aðildarríkis. Því skal einungis taka til greina tímabil, sem lokið er samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis, með því að beita meginreglunni um söfnun tímabila.
- 11) Það að aðstæður eða atburðir, sem verða í aðildarríki, séu lögð að jöfnu getur á engan hátt gert annað aðildarríki lögbært eða löggjöf þess gildandi.
- 12) Í ljósi meðalhöfsreglunnar skal þess gætt að tryggt sé að meginreglan um jafngildi aðstæðna eða atburða leiði ekki til óréttmætra niðurstaðna eða þess að bætur af sama tagi skarist fyrir sama tímabil.
- 13) Reglur um samræmingu skulu tryggja einstaklingum sem flytja innan Bandalagsins, þeim sem eru á framfæri þeirra og eftirlifendum þeirra réttindi og hagsbætur sem þeir hafa áunnið sér og eru að ávinna sér.
- 14) Þessum markmiðum verður einkum náð með því að safna saman öllum tímabilum, sem tekið er tillit til samkvæmt löggjöf einstakra landa, til þess að unnt sé að öðlast og viðhalda bótaréttinum og til að reikna út bætur, svo og með því að veita hinum ólíku hópum einstaklinga, sem heyra undir þessa reglugerð, bætur.
- 15) Nauðsynlegt er að einstaklingar, sem flytja innan Bandalagsins, heyri einungis undir almannatryggingakerfi í einu aðildarríki svo að komast megi hjá skörun gildandi ákvæða landslöggjafar og þeim vandkvæðum sem af því getur hlotist.
- 16) Í Bandalaginu er almennt ekki hægt að réttlæta að almannatryggingaréttindi fari eftir búsetustað hlutaðeigandi einstaklings. Engu að síður er mögulegt að taka tillit til búsetustaðar í sérstökum tilvikum, einkum að því er varðar sérstakar bætur sem tengjast efnahagslegum og félagslegum aðstæðum hlutaðeigandi einstaklings.
- 17) Til að tryggja jafna meðferð allra þeirra sem starfa á yfirráðasvæði aðildarríkis, með eins skilvirkum hætti og unnt er, er rétt að setja þá almennu reglu að löggjöf þess aðildarríkis þar sem viðkomandi einstaklingur starfar sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur gildi.
- 18) Nauðsynlegt er að víkja frá þessari almennu reglu við tilteknar aðstæður þegar réttlæta má aðrar viðmiðanir um það hvaða löggjöf skuli gilda.
- 19) Í sumum tilvikum má greiða móður bætur vegna meðgöngu og fæðingar eða föður jafngildar feðrabætur, en þær bætur eru frábrugðnar foreldrabótum en má leggja að jöfnu við bætur til móður, í þröngum skilningi, þar eð þær eru veittar fyrstu mánuði í lífi barns, og er þá við hæfi að setja sameiginlegar reglur um slíkar bætur til móður og föður.
- 20) Veita skal tryggðum einstaklingum og aðstandendum þeirra, sem búa eða dvelja í öðru aðildarríki en lögbæru aðildarríki, vernd að því er varðar sjúkrabætur, bætur til móður vegna meðgöngu og fæðingar og jafngildar feðrabætur.
- 21) Ákvæði um sjúkrabætur, bætur til móður vegna meðgöngu og fæðingar og jafngildar feðrabætur eru sett með hliðsjón af dómaframkvæmd Dómstólsins. Ákvæði um fyrirframgefið leyfi hafa verið endurbætt með tilliti til viðeigandi ákvarðana Dómstólsins.
- 22) Staða umsækjenda um lífeyri og lífeyrisþega og aðstandenda þeirra er sérstök og því þarf að laga ákvæði um sjúkratryggingar að henni.

- 23) Með hliðsjón af þeim mismun sem er á milli kerfa eftir löndum er rétt að aðildarríkin geri, eftir því sem unnt er, ráð fyrir lækni meðferð fyrir aðstandendur þeirra sem sækja vinnu yfir landamæri í því aðildarríki þar sem þeir starfa.
- 24) Nauðsynlegt er að setja sérákvæði um að koma í veg fyrir að sjúkraa aðstoð og sjúkrabætur í peningum, sem eru af sama toga og aðstoð og bætur, sem fjallað er um í dómi Dómstólsins í máli C-215/99 Jauch og C-160/96 Molenaar, skarist, að því tilskildu að aðstoðin eða bæturnar taki til sömu áhættu.
- 25) Mæla skal fyrir um reglur sem veita einstaklingum, sem eru búsettir eða dveljast í öðru aðildarríki en lögbæru aðildarríki, vernd að því er varðar bætur vegna vinnuslysa og atvinnusjúkdóma.
- 26) Koma skal á fót samræmingarkerfi fyrir örorkubætur þar sem tekið er tillit til sérkenna löggjafar einstakra landa, einkum að því er varðar viðurkenningu á örorku og að hún ágerist.
- 27) Nauðsynlegt er að koma á kerfi fyrir úthlutun bóta vegna elli og til eftirlifenda ef hlutaðeigandi einstaklingur hefur heyrt undir löggjöf í einu aðildarríki eða fleirum.
- 28) Nauðsynlegt er að ákvarða fjárhæð lífeyris, sem er reiknaður í samræmi við aðferðina við útreikninga á uppsöfnuðum lífeyri og hlutfallslegan útreikning og tryggður með lögum Bandalagsins, þegar beiting landslöggjafar, að meðtöldum reglum um lækkun, tímabundna niðurfellingu eða afturköllun, er óhagstæðari en framangreind aðferð.
- 29) Til að vernda farandlaunþega og eftirlifendur þeirra gegn allt of stífri beitingu landsreglna um lækkun, tímabundna niðurfellingu eða afturköllun bóta er nauðsynlegt að bæta við ákvæðum sem afmarka beitingu þessara reglna.
- 30) Líkt og Dómstóllinn hefur ítrekað staðfest er ráðið ekki til þess bært að setja reglur um takmarkanir á skörun lífeyris, sem fengist hefur í tveimur aðildarríkjum eða fleirum, með því að lækka fjárhæð lífeyris sem fæst einungis samkvæmt landslöggjöf.
- 31) Samkvæmt Dómstólnum er það hlutverk löggjafa hvers lands að setja slíkar reglur þótt hafa beri í huga að löggjafi Bandalagsins fastsetur mörkin á beitingu ákvæða landslaga er varða lækkun, tímabundna niðurfellingu eða afturköllun.
- 32) Til að stuðla að hreyfanleika starfandi fólks er t.a.m. heppilegt að greiða fyrir atvinnuleit í aðildarríkjunum. Því er nauðsynlegt að tryggja nánari og skilvirkari samræmingu atvinnuleysistryggingakerfa og vinnumiðlana í öllum aðildarríkjunum.
- 33) Nauðsynlegt er að fella lögbundin kerfi fyrir bætur, sem eru veittar áður en eftirlaunaaldri er náð, undir gildissvið þessarar reglugerðar og tryggja þannig bæði jafna meðferð og möguleika á að flytja bætur, sem eru veittar áður en eftirlaunaaldri er náð, milli landa, svo og fjölskyldubætur og sjúkratryggingabætur til hlutaðeigandi einstaklings, í samræmi við ákvæði þessarar reglugerðar. Þó skal ekki taka með regluna um söfnun tímabila þar eð lögbundin kerfi um bætur, sem eru veittar áður en eftirlaunaaldri er náð, eru aðeins fyrir hendi í mjög fáum aðildarríkjum.
- 34) Þar eð fjölskyldubætur ná yfir mjög vítt svið og veita vernd bæði við aðstæður sem kalla má hefðbundnar svo og við sérstakar aðstæður, en fjallað er um bætur við síðarnefndu aðstæðurnar í dómum Dómstólsins í sameinuðum málum C-245/94 og C-312/94 Hoefer og Sachow og C-275/96 Kuusijärvi, er nauðsynlegt að setja reglur um allar slíkar bætur.
- 35) Til að koma í veg fyrir óréttmæta skörun bóta er nauðsynlegt að setja reglur um forgang ef réttur til fjölskyldubóta skarast samkvæmt löggjöf lögbæra aðildarríkisins og löggjöf búsetuaðildarríkis aðstandenda.
- 36) Fyrirframgreiddar framfærslugreiðslur eru endurkræfar fyrirframgreiðslur sem er ætlað að bæta það upp ef foreldri stendur ekki við lagalegar skuldbindingar sínar um framfærslu eigin barns sem eru leiddar af sífjarétti. Af þessum sökum skal ekki líta á þessar fyrirframgreiðslur sem beinar bætur og hluta af heildarstuðningi til fjölskyldna. Með hliðsjón af þessum atriðum skal samræmingarreglum ekki beitt gagnvart slíkum framfærslugreiðslum.
- 37) Líkt og Dómstóllinn hefur ítrekað lýst yfir skal túlka þröngt þau ákvæði sem víkja frá meginreglunni um að flytja megi almannatryggingabætur milli landa. Þetta þýðir að þau gilda einungis um bætur sem uppfylla tilgreind skilyrði. Af þessu leiðir að 9. kafli III. bóls þessarar reglugerðar á einungis við um bætur sem eru bæði sérstakar og iðgjaldsfrjálsar og eru skráðar í X. viðauka við þessa reglugerð.

- 38) Nauðsynlegt er að koma á fót framkvæmdaráði þar sem ríkisstjórnir allra aðildarríkjanna eiga fulltrúa og skal hlutverk þess einkum vera að fjalla um öll álitæfni er lúta að framkvæmd og túlkun ákvæða þessarar reglugerðar og að stuðla að nánari samvinnu aðildarríkjanna.
- 39) Komið hefur í ljós að nauðsynlegt er, vegna þróunar og notkunar á gagnavinnsluþjónustu til upplýsingaskipta, að koma á fót tækninefnd á vegum framkvæmdaráðsins til að gegna tilteknum verkefnum á sviði gagnavinnslu.
- 40) Notkun gagnavinnsluþjónustu við gagnaskipti milli stofnana krefst ákvæða sem tryggja að skjöl, sem eru send með rafrænum hætti, teljist jafngild skjölum á pappír. Gagnaskipti af þessu tagi skulu fara fram í samræmi við ákvæði Bandalagsins um vernd einstaklinga með tilliti til vinnslu og frjáls flutnings persónuupplýsinga.
- 41) Nauðsynlegt er að setja sérákvæði sem endurspeglar sérkenni landslöggjafar í því skyni að auðvelda beitingu samræmingarreglnanna.
- 42) Í samræmi við meðalhófsregluna þykir rétt, á þeirri forsendu að þessi reglugerð skuli víkkuð út og látin taka til allra borgara Evrópusambandsins og í því skyni að finna lausn þar sem tekið er tillit til hvers konar takmarkana sem vera má að leiði af sérkennum kerfa sem byggja á búsetu, að veita Danmörku sérstaka undanþágu, með því að bæta við færslu undir XI. viðauka sem er eingöngu bundin við rétt nýs hóps einstaklinga utan vinnumarkaðar, sem þessi reglugerð hefur verið víkkuð út til, til almannelífeyris vegna sérkenna danska kerfisins og í ljósi þess að heimilt er að flytja þennan lífeyri milli landa eftir tíu ára búsetutímabil samkvæmt danski löggjöf (lög um lífeyri).
- 43) Rétt þykir, í samræmi við meginregluna um jafna meðferð, að veita Finnlandi sérstaka undanþágu, með því að bæta við færslu undir XI. viðauka, sem varðar einungis almannelífeyri á grundvelli búsetu, vegna sérkenna finnsku almannatryggingalöggjafarinnar með því markmiði að tryggja að fjárhæð almannelífeyrisins verði aldrei lægri en sú fjárhæð almannelífeyris sem er reiknuð út eins og öllum tryggingatímabilum, sem lokið er í einhverju aðildarríkjanna, hafi verið lokið í Finnlandi.
- 44) Nauðsynlegt er að innleiða nýja reglugerð sem fellir reglugerð (EBE) nr. 1408/71 úr gildi. Engu að síður er

nauðsynlegt, í því skyni að tryggja réttaröryggi, að reglugerð (EBE) nr. 1408/71 haldi gildi sínu og réttaráhrifum með tilliti til tiltekinna gerða Bandalagsins og samninga sem Bandalagið er aðili að.

- 45) Þar sem aðildarríkin geta ekki fyllilega náð því markmiði sem fyrirhuguð aðgerð felur í sér, þ.e. að samræmingarráðstafanirnar tryggja að réttur fólks til frjálsrar farar sé virkur, og því verður betur náð á vettvangi Bandalagsins vegna þess hve aðgerðin er umfangsmikil og hefur víðtæk áhrif, er Bandalaginu heimilt að samþykkja ráðstafanir í samræmi við dreifræðisregluna, eins og segir í 5. gr. sáttmálans. Í samræmi við meðalhófsregluna, eins og hún er sett fram í þeirri grein, er ekki gengið lengra en nauðsyn krefur í þessari reglugerð til að ná þessu markmiði.

SAMÞYKKT REGLUGERÐ ÞESSA:

I. BÁLKUR

ALMENN ÁKVÆÐI

1. gr.

Skilgreiningar

Í þessari reglugerð er merking eftirfarandi hugtaka sem hér segir:

- a) „starf launþega“: hvers konar starf eða sambærilegt sem talið er til starfa að því er varðar almannatryggingalöggjöf aðildarríkisins þar sem starfið eða sambærilegt er innt af hendi,
- b) „starf sjálfstætt starfandi einstaklings“: hvers konar starf eða sambærilegt sem talið er til starfa að því er varðar almannatryggingalöggjöf aðildarríkisins þar sem sjálfstætt atvinnustarfsemi eða sambærilegt er stundað,
- c) „tryggður einstaklingur“: hver sá einstaklingur sem uppfyllir, í tengslum við flokka almannatrygginga sem falla undir 1. og 3. kafla III. bóls, skilyrði fyrir bótarétti samkvæmt löggjöf lögbærs aðildarríkis skv. II. bóli, að teknu tilliti til ákvæða þessarar reglugerðar,
- d) „opinber starfsmaður“: einstaklingur sem telst til opinberra starfsmanna í stjórnýslu aðildarríkis og þeir sem njóta sömu réttinda í því aðildarríki,

- e) „sérstakt kerfi fyrir opinbera starfsmenn“: hvert það almannatryggingakerfi sem er frábrugðið almennu almannatryggingakerfi og tekur til launþega í hlutaðeigandi aðildarríki og sem allir opinberir starfsmenn, eða tilteknir hópar þeirra, heyra beint undir,
- f) „sá sem sækir vinnu yfir landamæri“: launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur sem starfar í einu aðildarríki en hefur búsetu í öðru aðildarríki og fer aftur heim daglega eða a.m.k. einu sinni í viku,
- g) „flóttamaður“: hefur þá merkingu sem gert er ráð fyrir í 1. gr. samnings um réttarstöðu flóttamanna sem var undirritaður í Genf 28. júlí 1951,
- h) „ríkisfangslaus maður“: hefur þá merkingu sem gert er ráð fyrir í 1. gr. samnings um réttarstöðu ríkisfangslausra manna sem var undirritaður í New York 28. september 1954,
- i) „aðstandendur“:
1. i. hver sá sem er skilgreindur eða viðurkenndur sem fjölskyldumeðlimur eða talinn er heyra til fjölskyldu samkvæmt þeirri löggjöf sem bætur er veittar eftir,
 - ii. með hliðsjón af aðstoð skv. 1. kafla III. bóls um sjúkrabætur, bætur til móður vegna meðgöngu og fæðingar og jafngildar feðrabætur, hver sá sem er skilgreindur eða viðurkenndur sem fjölskyldumeðlimur eða talinn er heyra til fjölskyldu samkvæmt löggjöf aðildarríkisins þar sem hann er búsettur,
2. ef ekki er gerður greinarmunur í löggjöf aðildarríkis, sem við á skv. 1. undirlið, milli aðstandenda og annarra einstaklinga sem hún á við um skulu maki, ólöggráða börn og börn á framfæri, sem náð hafa lögaldri, teljast til aðstandenda,
 3. ef einstaklingur telst til aðstandenda eða fjölskyldu samkvæmt þeirri löggjöf, sem við á skv. 1. og 2. undirlið, því aðeins að hann búi undir sama þaki og hinn tryggði eða lífeyrisþeginn telst þetta skilyrði uppfyllt ef sá sem í hlut á er að mestu á framfæri þess aðila,
- j) „búseta“: sá staður þar sem einstaklingurinn býr að jafnaði,
- k) dvöl: tímabundin búseta,
- l) „löggjöf“: að því er varðar sérhvert aðildarríki, lög, reglur og önnur lagaákvæði og allar aðrar framkvæmdarráðstafanir er varða flokka almannatrygginga sem falla undir 1. mgr. 3. gr.
- Undir þetta falla ekki önnur samningsákvæði en þau sem er ætlað að koma til framkvæmda tryggingarkvöð sem leiðir af lögum og reglum sem um getur í fyrri undirgrein eða sem hefur verið efni ákvörðunar opinberra yfirvalda um að gera þau að skyldu eða vikka út gildissvið þeirra, að því tilskildu að hlutaðeigandi aðildarríki gefi út yfirlýsingu um það sem er tilkynnt forseta Evrópuþingsins og forseta ráðs Evrópusambandsins. Þessi yfirlýsing skal birt í Stjórnartíðindum Evrópusambandsins,
- m) „lögbært yfirvald“: sá ráðherra eða þeir ráðherrar eða sambærilegt yfirvald í hverju aðildarríki sem ber ábyrgð á almannatryggingakerfum í öllu aðildarríkinu eða á einhverjum hluta þess,
- n) „framkvæmdaráð“: ráðið sem um getur í 71. gr.,
- o) „framkvæmdarreglugerð“: reglugerðin sem um getur í 89. gr.,
- p) „stofnun“: sá aðili eða yfirvald í hverju aðildarríki sem ber ábyrgð á framkvæmd allrar löggjafarinnar eða hluta hennar,
- q) „þar til bær stofnun“:
- i. stofnun sú sem hlutaðeigandi er tryggður hjá þegar hann sækir um bætur,
- eða
- ii. stofnun sú sem hlutaðeigandi á eða ætti rétt á bótum frá væri hann eða aðstandendur hans búsettir í því aðildarríki þar sem stofnunin er,
- eða
- iii. stofnun sú sem útnefnd er af lögbæru yfirvaldi í aðildarríkinu sem í hlut á,
- eða

- iv. vinnuveitandi eða sá tryggingaraðili sem í hlut á eða, sé um það að ræða, aðili eða yfirvald útnefnt af lögbæru yfirvaldi í hlutaðeigandi aðildarríki, þegar um er að ræða kerfi er varðar ábyrgð vinnuveitanda á þeim bótum sem fjallað er um í 1. mgr. 3. gr.,
- r) stofnun á búsetustað og stofnun á dvalarstað: annars vegar stofnun sem ber að greiða bætur þar sem hlutaðeigandi einstaklingur hefur búsetu og hins vegar stofnun sem ber að greiða bætur þar sem hlutaðeigandi dvelst, í samræmi við þá löggjöf sem stofnunin starfar eftir eða, ef engin slík stofnun er til staðar, stofnun sem útnefnd er af lögbæru yfirvaldi í aðildarríkinu sem í hlut á,
- s) „lögbært aðildarríki“: aðildarríkið þar sem þar til bær stofnun er,
- t) „tryggingatímabil“: iðgjaldatímabil eða starfstímabil launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklings, eins og það er skilgreint eða viðurkennt sem tryggingatímabil samkvæmt þeirri löggjöf sem í gildi var þegar þeim var lokið eða var talið lokið, og að auki öll tímabil sem farið er með sem slík ef þau eru í téðri löggjöf talin jafngilda tryggingatímabilum,
- u) „starfstímabil launþega“ og „starfstímabil sjálfstætt starfandi einstaklings“: tímabil sem er skilgreint eða viðurkennt sem slíkt samkvæmt þeirri löggjöf sem í gildi var þegar því var lokið og öll tímabil sem farið er með sem slík ef þau eru í téðri löggjöf talin jafngilda starfstímabilum launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklings,
- v) „búsetutímabil“: tímabil sem eru skilgreind eða viðurkennd í þeirri löggjöf sem þeim var lokið eða talið vera lokið eftir,
- w) „lífeyrir“: tekur ekki einungis til lífeyris heldur einnig eingreiðslna bóta sem geta komið í þeirra stað og greiðslna í formi endurgreiðslu á iðgjöldum og, með fyrirvara um ákvæði III. bálks, hækkana vegna endurmats eða viðbótargreiðslna,
- x) „bætur sem eru veittar fyrir lögbundinn lífeyrisaldur“: hvers kyns bætur í peningum, þó ekki atvinnuleysisbætur eða snemmtæknar bætur vegna elli, sem eru veittar eftir að tilteknum aldri er náð hjá launþegum, sem hafa dregið úr, látið af eða hætt tímabundið launuðu starfi, fram að þeim aldri að þeir öðlast rétt til ellilífeyris eða snemmtækis lífeyris, en þessar bætur eru ekki bundnar því skilyrði að hlutaðeigandi einstaklingur sé á skrá hjá vinnumiðlunum í lögbæru aðildarríki; „snemmtæknar bætur vegna elli“: bætur sem eru veittar áður en viðkomandi hefur náð venjulegum lífeyrisaldri og er þessar bætur annaðhvort veittar áfram eftir að þeim aldri er náð eða önnur tegund bóta vegna elli kemur í þeirra stað,

- y) „styrkur vegna andláts“: fjárhæð sem greidd er í eitt skipti við fráfall, að undanskilinni eingreiðslunni sem um getur í w-lið,
- z) „fjölskyldubætur“: öll aðstoð eða bætur í peningum sem ætlað er að mæta útgjöldum fjölskyldu, að undanskildum fyrirframgreiddum framfærslueyri og sérstökum greiðslum vegna fæðingar og ættleiðingar sem um getur í I. viðauka.

2. gr.

Einstaklingar sem eru tryggðir

1. Reglugerð þessi gildir um ríkisborgara aðildarríkis, ríkisfangslausa einstaklinga og flóttamenn sem eru búsettir í aðildarríki og heyra eða hafa heyrt undir löggjöf eins eða fleiri aðildarríkja, auk aðstandenda þeirra og eftirlifenda.
2. Hún gildir einnig um eftirlifendur einstaklinga sem hafa heyrt undir löggjöf eins eða fleiri aðildarríkja, óháð ríkisfangi þeirra, ef eftirlifendur þeirra eru ríkisborgarar í aðildarríki eða eru ríkisfangslausir eða flóttamenn búsettir í einu aðildarríkjana.

3. gr.

Tryggingaflokkar

1. Reglugerð þessi nær til löggjafar um eftirfarandi flokka almannatrygginga:
 - a) sjúkrabætur,
 - b) bætur til mæðra vegna meðgöngu og fæðingar og jafngildar bætur til fedra,
 - c) örorkubætur,
 - d) bætur vegna elli,
 - e) bætur til eftirlifenda,
 - f) bætur vegna vinnuslysa og atvinnusjúkdóma,
 - g) styrkir vegna andláts,
 - h) atvinnuleysisbætur,
 - i) bætur sem eru veittar áður en eftirlaunaaldri er náð,
 - j) fjölskyldubætur.

2. Ef ekki er kveðið á um annað í XI. viðauka gildir þessi reglugerð um almannatryggingakerfi, almenn og sértæk, hvort sem þau fela í sér iðgjaldsskyldu eða ekki og um kerfi sem varða skuldbindingar vinnuveitanda eða skipseiganda.

6. gr.

3. Þessi reglugerð gildir einnig um sérstakar bætur í peningum sem eru ekki iðgjaldsskyldar og falla undir 70. gr.

4. Ákvæði III. bálks þessarar reglugerðar hafa þó engin áhrif á lagaákvæði aðildarríkis er lúta að skuldbindingum skipseiganda.

5. Þessi reglugerð gildir ekki um félagslega aðstoð og læknishjálp eða um bótakerfi fyrir fórnarlömb stríða eða afleiðingar þeirra.

4. gr.

Jafnræði við málsmeðferð

Einstaklingar, sem heyra undir þessa reglugerð, skulu njóta sömu réttinda og hafa sömu skyldur og ríkisborgarar aðildarríkis hafa samkvæmt löggjöf aðildarríkisins, nema kveðið sé á um annað í þessari reglugerð.

5. gr.

Jafnræði við málsmeðferð að því er varðar bætur, tekjur, aðstæður eða atburði

Ef ekki er kveðið á um annað í þessari reglugerð og í ljósi sérstakra framkvæmdarákvæða, sem mælt er fyrir um, gildir eftirfarandi:

- ef almannatryggingabætur og aðrar tekjur hafa tiltekin réttaráhrif samkvæmt löggjöf í lögbæru aðildarríki skulu viðeigandi ákvæði þeirrar löggjafar einnig gilda um jafngildar bætur sem fást samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis eða um tekjur sem aflað er í öðru aðildarríki,
- ef rekja má, samkvæmt löggjöf lögbærs aðildarríkis, réttaráhrif til tiltekinna aðstæðna eða atburða skal það aðildarríki hafa hliðsjón af svipuðum aðstæðum eða atburðum, sem verða í einhverju öðru aðildarríki, eins og orðið hafi á yfirráðasvæði þess sjálfs.

Söfnun tímabila

Ef ekki er kveðið á um annað í þessari reglugerð skal þar til bær stofnun aðildarríkis, þar sem í löggjöf er kveðið á um:

— að það að öðlast rétt til bóta, halda bótarétti, lengd bótatímabils eða endurheimt bótaréttar,

— að gildissvið löggjafar,

eða

— að aðgangur að eða undanþága frá skyldutryggingu, frjálsum viðvarandi tryggingum eða frjálsum tryggingum,

sé bundið því skilyrði að tryggingatímabilum, starfstímabilum launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklings eða búsetutímabilum sé lokið, taka tillit til, að því marki sem nauðsynlegt er, tryggingatímabila, starfstímabila launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklings eða búsetutímabila, sem er lokið samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis, eins og þeim hafi verið lokið samkvæmt þeirri löggjöf sem það sjálfst beitr.

7. gr.

Fallið frá reglum um búsetu

Bætur í peningum, sem inna ber af hendi samkvæmt löggjöf eins eða fleiri aðildarríkja eða þessari reglugerð, skal ekki lækka, breyta, fella niður tímabundið, afturkalla eða gera upptækar af þeirri ástæðu að viðtakandi þeirra eða aðstandendur hans eru búsettir í öðru aðildarríki en því þar sem stofnun sú sem annast greiðslurnar er, nema kveðið sé á um annað í þessari reglugerð.

8. gr.

Tengsl milli þessarar reglugerðar og annarra samræmingargerninga

1. Reglugerð þessi kemur í stað hvers kyns samninga um félagslegt öryggi sem eru í gildi milli aðildarríkja sem falla undir gildissvið hennar. Tiltekin ákvæði samninga um félagslegt öryggi, sem aðildarríkin gerðust aðilar að fyrir gildistökudag þessarar reglugerðar, skulu þó gilda áfram, að því tilskildu að þau séu hagstæðari bótaþegum eða tilkomin vegna sérstakra sögulegra aðstæðna og áhrif þeirra tímabundin. Setja skal þessi ákvæði fram í II. viðauka ef þau eiga að gilda áfram. Ef ekki er hægt að rýmka sum þessara ákvæða á hlutlausan hátt þannig að þau nái til allra þeirra einstaklinga, sem þessi reglugerð gildir um, skal það tilgreint.

2. Tvö eða fleiri aðildarríki mega, eftir því sem þörf krefur, gera samninga sín á milli byggða á meginreglum þessarar reglugerðar og í anda hennar.

9. gr.

Yfirlýsingar aðildarríkjanna um gildissvið þessarar reglugerðar

1. Aðildarríkin skulu tilkynna framkvæmdastjórn Evrópubandalaganna skriflega um yfirlýsingarnar sem um getur í 1. mgr. 1. gr., löggjöfina og kerfin sem um getur í 3. gr., samninga sem gerðir voru eins og um getur í 2. mgr. 8. gr. og lágmarksbætur þær sem um getur í 58. gr., svo og síðari efnislegar breytingar. Í slíkum tilkynningum skal koma fram hvaða dag hlutaðeigandi lög og kerfi öðlast gildi eða, þegar um er að ræða yfirlýsingarnar sem kveðið er á um í 1. mgr. 1. gr., frá hvaða degi skuli beita reglugerð þessari gagnvart þeim kerfum sem tilgreind eru í yfirlýsingum aðildarríkjanna.

2. Þessar tilkynningar skulu sendar framkvæmdastjórn Evrópubandalaganna árlega og birtar í Stjórnartíðindum Evrópusambandsins.

10. gr.

Komið í veg fyrir að bætur skarist

Reglugerð þessi skal hvorki veita né viðhalda rétti til margvíslegra bóta sömu tegundar fyrir sama tímabil skyldutrygginga, nema annað hafi verið tilgreint.

II. BÁLKUR

ÁKVÖRDUN UM HVAÐA LÖGGJÖF SKULI BEITA

11. gr.

Almennar reglur

1. Þeir einstaklingar, sem þessi reglugerð gildir um, skulu aðeins heyra undir löggjöf eins aðildarríkis. Sú löggjöf skal ákveðin í samræmi við þennan bálk.

2. Að því er þennan bálk varðar skal líta svo á að einstaklingar, sem fá greiddar bætur í peningum í krafti starfa sinna sem launþegar eða sjálfstætt starfandi einstaklingar, gegni fyrrgreindum störfum. Þetta gildir ekki um örorku-, elli- eða eftirlífendalífeyri eða um lífeyri vegna vinnuslysa eða atvinnusjúkdóma eða um sjúkrabætur í peningum vegna meðferðar í ótiltekinn tíma.

3. Með fyrirvara um ákvæði 12.–16. gr.:

a) skal einstaklingur, sem starfar sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur í aðildarríki, heyra undir löggjöf þess aðildarríkis,

b) skal opinber starfsmaður heyra undir sömu löggjöf og þau stjórnvöld sem hann vinnur fyrir,

c) skal einstaklingur, sem fær, í samræmi við 65. gr., atvinnuleysisbætur samkvæmt löggjöf búsetuaðildarríkis, heyra undir löggjöf þess aðildarríkis,

d) skal einstaklingur, sem er kvaddur eða endurkvaddur til herþjónustu eða til borgaralegrar þjónustu í aðildarríki, heyra undir löggjöf þess aðildarríkis,

e) skulu aðrir einstaklingar, sem falla ekki undir a- til d-lið, heyra undir löggjöf búsetuaðildarríkis, með fyrirvara um önnur ákvæði í þessari reglugerð sem tryggja honum bætur samkvæmt löggjöf eins eða fleiri aðildarríkja.

4. Að því er þennan bálk varðar skal starf launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklings, sem starfar að jafnaði um borð í skipi er siglir undir fána aðildarríkis, teljast starf sem er stundað í umræddu aðildarríki. Einstaklingur, sem er ráðinn á skip sem siglir undir fána aðildarríkis og þiggur laun fyrir slík störf af fyrirtæki eða einstaklingi sem hefur skráða skrifstofu eða vinnustöð í öðru aðildarríki, skal þó heyra undir löggjöf síðarnefnda aðildarríkisins ef hann hefur búsetu þar. Fyrirtækið eða aðilinn sem greiðir launin lýtur reglum um atvinnurekendur samkvæmt þeirri löggjöf.

12. gr.

Sérreglur

1. Einstaklingur, sem starfar sem launþegi í aðildarríki fyrir hönd vinnuveitanda sem stundar að jafnaði starfsemi sína þar og er sendur til annars aðildarríkis til starfa fyrir vinnuveitandann, skal halda áfram að heyra undir löggjöf fyrra aðildarríkisins, að því tilskildu að áætlaður dvalartími sé ekki lengri en 24 mánuðir og að hann sé ekki sendur þangað til að leysa af annan einstakling.

2. Einstaklingur, sem starfar að jafnaði sem sjálfstætt starfandi einstaklingur í aðildarríki en fer til sambærilegra starfa í öðru aðildarríki, skal áfram heyra undir löggjöf fyrra aðildarríkisins, enda sé áætlaður tími slíkra starfa ekki lengri en 24 mánuðir.

13. gr.

Starfað í tveimur aðildarríkjum eða fleirum

1. Einstaklingur, sem starfar að jafnaði sem launþegi í tveimur aðildarríkjum eða fleirum, skal heyra undir:

a) löggjöf búsetuaðildarríkis ef verulegur hluti starfa hans fer fram í því aðildarríki eða ef hann starfar á vegum margra fyrirtækja eða vinnuveitenda sem hafa skráðar skrifstofur eða vinnustöðvar í mismunandi aðildarríkjum,

eða

b) löggjöf þess aðildarríkis þar sem skráð skrifstofa eða vinnustöð þess fyrirtækis eða vinnuveitanda sem hann starfar hjá er, svo framarlega sem verulegur hluti starfa hans fer ekki fram í búsetuaðildarríkinu.

2. Einstaklingur, sem starfar að jafnaði sem sjálfstætt starfandi einstaklingur í tveimur aðildarríkjum eða fleirum, skal heyra undir:

a) löggjöf búsetuaðildarríkis ef verulegur hluti starfa hans fer fram í því aðildarríki,

eða

b) löggjöf þess aðildarríkis þar sem helstu hagsmunir tengdir starfinu eru, ef hann er ekki búsettur í einu af aðildarríkjunum þar sem verulegur hluti starfs hans er inntur af hendi.

3. Einstaklingur, sem starfar að jafnaði sem launþegi og sem sjálfstætt starfandi einstaklingur í mismunandi aðildarríkjum, skal heyra undir löggjöf þess aðildarríkis þar sem hann starfar sem launþegi eða, ef hann hefur slíkt starf í tveimur aðildarríkjum eða fleirum, undir þá löggjöf sem er ákvörðuð í samræmi við 1. mgr.

4. Einstaklingur, sem er ráðinn sem opinber starfsmaður í einu aðildarríki og starfar sem launþegi og/eða sjálfstætt starfandi einstaklingur í einu aðildarríki eða fleirum, skal heyra undir sömu löggjöf og þau stjórnvöld sem hann vinnur fyrir.

5. Farið skal með einstaklinga, sem um getur í 1.–4. mgr., að því er varðar löggjöfina sem er ákvörðuð í samræmi við þau ákvæði, eins og þeir stundi störf sín sem launþegar eða sjálfstætt starfandi einstaklingar og fái allar tekjur sínar í hlutaðeigandi aðildarríki.

14. gr.

Frjálsar tryggingar eða frjálsar viðvarandi tryggingar

1. Ákvæði 11.–13. gr. skulu hvorki gilda um frjálsar tryggingar né frjálsar viðvarandi tryggingar, nema í aðildarríki sé aðeins um að ræða frjálsar tryggingar í einhverjum þeim flokki sem um getur í 1. mgr. 3. gr.

2. Ef hlutaðeigandi einstaklingur heyrir, samkvæmt löggjöf aðildarríkis, undir skyldutryggingar í því aðildarríki skal hann ekki heyra undir kerfi frjálsra trygginga eða kerfi frjálsra viðvarandi trygginga í öðru aðildarríki. Í öllum öðrum tilvikum, þar sem hægt er í ákveðnum flokkum að velja milli nokkurra kerfa frjálsra trygginga eða frjálsra viðvarandi trygginga, skal viðkomandi einstaklingur aðeins gerast aðili að því kerfi sem hann hefur valið sér.

3. Hvað snertir örorku-, elli- og eftirlifendabætur getur hlutaðeigandi einstaklingur hins vegar gerst aðili að kerfi frjálsra trygginga eða frjálsra viðvarandi trygginga í aðildarríki, jafnvel þótt hann eigi að heyra undir löggjöf annars aðildarríkis, að því gefnu að hann hafi einhvern tímann á starfsferli sínum heyrt undir löggjöf fyrrnefnda aðildarríkisins í krafti starfs síns sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur og ef slík skörun trygginga er beint eða óbeint heimiluð samkvæmt löggjöf fyrrnefnda aðildarríkisins.

4. Ef löggjöf aðildarríkis bindur aðgang að frjálsum tryggingum eða frjálsum viðvarandi tryggingum búsetu í því aðildarríki gildir jöfn meðferð búsetu í öðru aðildarríki, eins og kveðið er á um í b-lið 5. gr., aðeins um þá einstaklinga sem hafa áður heyrt undir löggjöf fyrrnefnda aðildarríkisins á grundvelli starfs sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur.

15. gr.

Aðstoðarfólk á vegum Evrópubandalaganna

Aðstoðarfólk á vegum Evrópubandalaganna getur kosið að heyra undir löggjöf þess aðildarríkis sem það vinnur í, þá löggjöf aðildarríkis sem það heyrði síðast undir eða löggjöf þess aðildarríkis sem það hefur ríkisborgararétt í að því er varðar önnur ákvæði en þau sem lúta að fjölskyldugreiðslum sem eru veittar samkvæmt því kerfi sem gildir um slíkt starfsfólk. Réttinum til að velja má aðeins beita einu sinni og gildir valið frá þeim degi er starf hefst.

16. gr.

Undantekningar frá 11.–15. gr.

1. Tvö aðildarríki eða fleiri, lögbær yfirvöld þeirra eða aðilar tilnefndir af þessum yfirvöldum geta gert með sér samkomulag um undantekningar frá 11.–15. gr. í þágu ákveðinna einstaklinga eða hópa einstaklinga.

2. Einstaklingur, sem fær lífeyri samkvæmt löggjöf eins aðildarríkis eða fleiri en er búsettur á yfirráðasvæði annars aðildarríkis, getur, að eigin ósk, verið undanþeginn löggjöf síðarnefnda aðildarríkisins, að því tilskildu að hann heyrir ekki undir þá löggjöf vegna atvinnu sinnar sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur.

III. BÁLKUR**SÉRÁKVÆÐI UM ÝMSA BÓTAFLOKKA****1. KAFLI****Sjúkrabætur, bætur til mæðra vegna meðgöngu og fæðingar og jafngildar bætur til feðra**

1. þáttur

Tryggðir einstaklingar og aðstandendur þeirra, að undanskildum lífeyrisþegum og aðstandendum þeirra

17. gr.

Búseta í öðru aðildarríki en lögbæru aðildarríki

Tryggður einstaklingur eða aðstandandi hans, sem er búsettur í öðru aðildarríki en lögbæru aðildarríki, skal fá aðstoð sem stofnun í búsetuaðildarríkinu lætur í té fyrir hönd þar til bærrar stofnunar í samræmi við ákvæði löggjafar þeirrar sem hún starfar eftir, eins og hlutaðeigandi væri tryggður þar.

18. gr.

Dvöl í hinu lögbæra aðildarríki þegar búseta er í öðru aðildarríki – sérreglur fyrir aðstandendur þeirra sem sækja vinnu yfir landamæri

1. Nema kveðið sé á um annað í 2. mgr. skal hinn tryggði og aðstandendur hans, sem um getur í 17. gr., einnig eiga rétt á aðstoð á meðan á dvöl í lögbæru aðildarríki stendur. Þar til bær stofnun skal láta aðstoðina í té og á eigin kostnað í samræmi við ákvæði þeirrar löggjafar sem stofnunin starfar eftir, eins og hlutaðeigandi einstaklingar væru búsettir í því aðildarríki.

2. Aðstandendur þess sem sækir vinnu yfir landamæri skulu eiga rétt á aðstoð á meðan á dvöl í lögbæru aðildarríki stendur, nema það aðildarríki sé skráð í III. viðauka. Í því tilviki skulu aðstandendur þess sem sækir vinnu yfir landamæri eiga rétt á aðstoð í lögbæra aðildarríkinu samkvæmt skilyrðum sem mælt er fyrir um í 1. mgr. 19. gr.

19. gr.

Dvöl utan hins lögbæra aðildarríkis

1. Tryggður einstaklingur og aðstandendur hans, sem dvelja í öðru aðildarríki en hinu lögbæra aðildarríki, skulu, nema kveðið sé á um annað í 2. mgr., eiga rétt á aðstoð sem verður nauðsynleg af lækni- og fræðilegum ástæðum á meðan á dvölinni stendur, sé mið tekið af eðli aðstoðarinnar og fyrirhugaðri lengd dvalarinnar. Stofnun á dvalarstað skal láta þessa aðstoð í té fyrir hönd þar til bærrar stofnunar í samræmi við ákvæði í löggjöf sem stofnunin starfar eftir, eins og hlutaðeigandi einstaklingar væru tryggðir samkvæmt þeirri löggjöf.

2. Framkvæmdaráðið skal taka saman skrá yfir þá aðstoð, sem er af praktískum ástæðum bundin áður gerðu samkomulagi milli hlutaðeigandi einstaklings og stofnunarinnar sem lætur aðstoðina í té, til að unnt sé að veita hana á meðan á dvöl stendur í öðru aðildarríki.

20. gr.

Ferðalög í þeim tilgangi að fá aðstoð — heimild fyrir viðeigandi lækni- og meðferð utan búsetuaðildarríkis

1. Nema annað sé tekið fram í þessari reglugerð skal tryggður einstaklingur, sem ferðast til annars aðildarríkis í þeim tilgangi að fá aðstoð á meðan á dvölinni stendur, óska heimildar hjá þar til bærrar stofnun.

2. Tryggður einstaklingur, sem fær heimild hjá þar til bærrí stofnun til að fara til annars aðildarríkis í þeim tilgangi að fá þar viðeigandi lækni meðferð, skal fá þá aðstoð, sem er látin í té fyrir hönd þar til bærrar stofnunar, hjá stofnun á dvalarstað í samræmi við ákvæði þeirrar löggjafar sem hún starfar eftir, eins og hann væri tryggður samkvæmt þeirri löggjöf. Heimildin skal veitt ef umrædd meðferð er hluti af þeirri aðstoð sem kveðið er á um í löggjöf aðildarríkisins þar sem viðkomandi er búsettur og hann á ekki kost á slíkri meðferð innan tímamarka sem má réttlæta læknisfræðilega ef mið er tekið af núverandi heilsufarsástandi hans og líklegri framvindu sjúkdómsins.

3. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda að breyttu breytanda um aðstandendur tryggs einstaklings.

4. Ef aðstandendur tryggðs einstaklings eru búsettir í öðru aðildarríki en því þar sem hinn tryggði býr og þetta aðildarríki hefur valið að endurgreiða á grundvelli fastra fjárhæða skal stofnun á búsetustað aðstandendanna bera kostnað vegna aðstoðarinnar sem um getur í 2. mgr. Í því tilviki skal, að því er varðar 1. mgr., stofnunin á búsetustað aðstandenda teljast þar til bær stofnun.

21. gr.

Bætur í peningum

1. Tryggður einstaklingur og aðstandendur hans, sem búa eða dvelja í öðru aðildarríki en lögbæru aðildarríki, skulu hafa rétt til bóta í peningum sem þar til bæru stofnuninni ber að greiða í samræmi við löggjöfina sem hún starfar eftir. Hafi þar til bæra stofnunin og stofnun á búsetu- eða dvalarstað komist að samkomulagi um það getur stofnun á búsetu- eða dvalarstað þó greitt slíkar bætur á kostnað þar til bæru stofnunarinnar í samræmi við löggjöf lögbæra aðildarríkisins.

2. Í aðildarríki, þar sem gert er ráð fyrir því í löggjöfinni að bætur í peningum séu reiknaðar út eftir meðaltekjum eða á grundvelli meðaliðgjalda, skal þar til bær stofnun eingöngu ákvarða meðaltekjur eða grundvöll meðaliðgjalda með hliðsjón af tekjum sem greiddar voru eða þeim iðgjaldagrundvelli sem beitt er á þeim tímabilum sem hlutaðeigandi hefur lokið samkvæmt fyrrgreindri löggjöf.

3. Í aðildarríki þar sem gert er ráð fyrir því í löggjöfinni að bætur í peningum séu reiknaðar út eftir viðmiðunartekjum skal þar til bær stofnun eingöngu taka til greina viðmiðunartekjur eða, eftir því sem við á, meðaltal viðmiðunartekna á þeim tímabilum sem hlutaðeigandi hefur lokið samkvæmt fyrrgreindri löggjöf.

4. Ákvæði 2. og 3. mgr. gilda einnig, að breytu breytanda, í þeim tilvikum þegar mælt er fyrir um sérstakt viðmiðunartímabil í löggjöf, sem þar til bær stofnun starfar eftir, sem í umræddum tilvikum samsvara, að hluta til eða í heild, tímabili sem hlutaðeigandi einstaklingur hefur lokið í samræmi við löggjöf annars aðildarríkis, eins eða fleiri.

22. gr.

Umsækjendur um lífeyri

1. Tryggður einstaklingur, sem hættir að eiga rétt á aðstoð samkvæmt löggjöf aðildarríkisins sem taldist síðast lögbært við framlagningu umsóknar um lífeyri eða á meðan umsókn hans er til umfjöllunar, skal áfram eiga rétt á aðstoð samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis þar sem hann er búsettur, að því tilskildu að umsækjandi um lífeyri uppfylli tryggingarskilyrði í löggjöf þess aðildarríkis sem um getur í 2. mgr. Rétturinn til aðstoðar í búsetuaðildarríkinu gildir einnig um aðstandendur umsækjanda um lífeyri.

2. Aðstoðin skal greiðast af stofnun í aðildarríkinu sem yrði skv. 23. og 25. gr. þar til bær stofnun þegar lífeyrir er veittur.

2. þáttur

Lífeyrisþegar og aðstandendur þeirra

23. gr.

Réttur til aðstoðar samkvæmt löggjöf búsetuaðildarríkis

Einstaklingur, sem fær lífeyri samkvæmt löggjöf tveggja aðildarríkja eða fleiri, þar sem eitt þeirra er búsetuaðildarríki, og sem á rétt á aðstoð samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis, skal, ásamt aðstandendum sínum, fá aðstoð frá stofnun á búsetustaðnum og á kostnað hennar eins og hlutaðeigandi væri lífeyrisþegi sem ætti eingöngu rétt á lífeyri samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis.

24. gr.

Enginn réttur til aðstoðar samkvæmt löggjöf búsetuaðildarríkis

1. Einstaklingur, sem fær lífeyri samkvæmt löggjöf eins aðildarríkis eða fleiri og á ekki rétt á aðstoð samkvæmt

löggjöf búsetuaðildarríkis, skal þó fá slíka aðstoð sér og aðstandendum sínum til handa ef hann ætti rétt á henni samkvæmt löggjöf aðildarríkisins eða a.m.k. eins aðildarríkis sem ber ábyrgð á lífeyri væri hann búsettur þar. Stofnun á búsetustað skal veita aðstoðina á kostnað stofnunarinnar sem um getur í 2. mgr., eins og hlutaðeigandi ætti rétt á lífeyri og aðstoð samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis.

26. gr.

Búseta aðstandenda í öðru aðildarríki en því þar sem lífeyrisþeginn er búsettur

2. Í tilvikum, sem falla undir ákvæði 1. mgr., skal ákveðið hvaða stofnun skuli bera kostnað vegna aðstoðar í samræmi við eftirfarandi reglur:

Aðstandendur lífeyrisþega, sem fær lífeyri samkvæmt löggjöf eins eða fleiri aðildarríkja og eru búsettir í öðru aðildarríki en búsetuaðildarríki lífeyrisþegans, skulu eiga rétt á aðstoð frá stofnun á búsetustað sínum í samræmi við ákvæði þeirrar löggjafar sem hún starfar eftir, að svo miklu leyti sem lífeyrisþeginn á rétt á aðstoð samkvæmt löggjöf aðildarríkis. Þar til bær stofnun, sem ber ábyrgð á kostnaði vegna aðstoðar sem lífeyrisþegi fær í búsetuaðildarríki sínu, skal bera ábyrgð á greiðslu kostnaðar.

a) ef lífeyrisþegi á rétt á aðstoð einungis samkvæmt löggjöf eins aðildarríkis skal þar til bær stofnun í því aðildarríki bera kostnaðinn,

27. gr.

b) ef lífeyrisþegi á rétt á aðstoð samkvæmt löggjöf tveggja aðildarríkja eða fleiri skal þar til bær stofnun í aðildarríkinu, þar sem hlutaðeigandi hefur lengst fallið undir löggjöfina, bera kostnaðinn vegna aðstoðarinnar; leiði þetta til þess að fleiri stofnanir teljist bera ábyrgð á kostnaðinum skal sú stofnun, sem starfar eftir þeirri löggjöf sem lífeyrisþegi heyrði síðast undir, bera kostnaðinn.

Dvöl lífeyrisþega eða aðstandenda hans í öðru aðildarríki en búsetuaðildarríki þeirra — dvöl í lögbæru aðildarríki — heimild til viðeigandi meðferðar utan búsetuaðildarríkis

1. Ákvæði 19. gr. gilda, að breyttu breytanda, um einstakling sem fær lífeyri samkvæmt löggjöf eins eða fleiri aðildarríkja og á rétt á aðstoð samkvæmt löggjöf eins aðildarríkis sem veitir honum lífeyri eða um aðstandendur hans sem dvelja í öðru aðildarríki en búsetuaðildarríki sínu.

25. gr.

Lífeyrir samkvæmt löggjöf eins aðildarríkis eða fleiri, annarra en búsetuaðildarríkis, þegar réttur á aðstoð er fyrir hendi í síðarnefnda aðildarríkinu

Þegar einstaklingur, sem fær lífeyri samkvæmt löggjöf eins aðildarríkis eða fleiri, er búsettur í aðildarríki þar sem réttur til aðstoðar er, samkvæmt löggjöf aðildarríkisins, ekki háður tryggingaskilmálum eða því að hafa starfað sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur, og enginn lífeyrir kemur frá því aðildarríki, skal sú stofnun í einu aðildarríkjanna sem er bær til að greiða honum lífeyri skv. 2. mgr. 24. gr. standa straum af kostnaði vegna aðstoðar sem lífeyrisþeganum eða aðstandendum hans er veitt, að því marki sem lífeyrisþeginn og aðstandendur hans hefðu átt kost á slíkri aðstoð væru þeir búsettir í því aðildarríki.

2. Ákvæði 1. mgr. 18. gr. gilda, að breyttu breytanda, um einstaklinga, sem er lýst í 1. mgr., þegar þeir dvelja í aðildarríki þar sem sú stofnun, sem ber ábyrgð á greiðslu kostnaðar vegna aðstoðar sem veitt er lífeyrisþeganum í búsetuaðildarríki hans, er og ef áður nefnt aðildarríki hefur valið þennan kost og er skráð í IV. viðauka.

3. Ákvæði 20. gr. gilda, að breyttu breytanda, um lífeyrisþega og/eða aðstandendur hans sem dvelja í öðru aðildarríki en búsetuaðildarríki sínu í þeim tilgangi að fá þar viðeigandi lækni meðferð.

4. Þar til bær stofnun, sem ber ábyrgð á greiðslu kostnaðar vegna aðstoðar sem lífeyrisþegi fær í búsetuaðildarríki sínu, skal standa straum af kostnaði vegna aðstoðarinnar, sem um getur í 1.–3. mgr., nema kveðið sé á um annað í 5. mgr.

5. Stofnun á búsetustað lífeyrisþega og aðstandenda hans skal standa straum af kostnaði við aðstoðina, sem um getur í 3. mgr., ef þessir einstaklingar eru búsettir í aðildarríki sem hefur valið að endurgreiða á grundvelli fastra fjárhæða. Í slíkum tilvikum skal stofnun á búsetustað lífeyrisþega eða aðstandenda hans teljast þar til bær stofnun að því er varðar 3. mgr.

28. gr.

Sérreglur fyrir þá sem hafa látið af störfum en sóttu áður vinnu yfir landamæri

1. Sá sem sækir vinnu yfir landamæri og lætur af störfum á rétt á aðstoð vegna veikinda í því aðildarríki þar sem hann starfaði síðast sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur, að því gefnu að þetta sé áframhaldandi meðferð sem hófst í því aðildarríki. Hugtakið „áframhaldandi meðferð“ merkir áframhaldandi rannsóknir, sjúkdómsgreiningar og meðferð sjúkdóma.

2. Lífeyrisþegi, sem hefur, síðustu fimm árin áður en hefja má töku elli- eða örorkulífeyris, starfað yfir landamæri sem launþegi eða sjálfstætt starfandi launþegi í a.m.k. tvö ár, skal eiga rétt á aðstoð í aðildarríkinu þar sem hann sótti vinnu yfir landamæri ef þetta aðildarríki og aðildarríkið, þar sem þar til bera stofnunin er sem ber ábyrgð á greiðslu kostnaðar vegna aðstoðar sem er veitt lífeyrisþeganum í búsetuaðildarríki hans, hafa valið það og eru bæði skráð í V. viðauka.

3. Ákvæði 2. mgr. gilda, að breyttu breytanda, um aðstandendur þess sem áður sótti vinnu yfir landamæri eða eftirlífendur hans ef þeir áttu, á tímabilunum sem um getur í 2. mgr., rétt á aðstoð skv. 2. mgr. 18. gr., jafnvel þótt sá sem sótti vinnu yfir landamæri hafi látist áður en lífeyrisgreiðslur hófust, að því tilskildu að hann hafi á síðustu fimm árum áður en hann lést starfað sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur og sótt vinnu yfir landamæri í a.m.k. tvö ár.

4. Ákvæði 2. og 3. mgr. skulu gilda þar til hlutaðeigandi einstaklingur fellur undir löggjöf aðildarríkis á grundvelli starfs sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur.

5. Þar til bær stofnun, sem ber ábyrgð á greiðslu kostnaðar vegna aðstoðar sem lífeyrisþegi eða eftirlífendur hans fá í búsetuaðildarríkjunum sínum, skal bera ábyrgð á greiðslu kostnaðar vegna aðstoðarinnar sem um getur í 1.–3. mgr.

29. gr.

Bætur í peningum til lífeyrisþega

1. Þar til bær stofnun í því aðildarríki þar sem þar til bera stofnunin er, sem ber ábyrgð á greiðslu kostnaðar vegna aðstoðar sem lífeyrisþegi fær í búsetuaðildarríki sínu, skal greiða þeim einstaklingi bætur sem fær lífeyri samkvæmt löggjöf eins eða fleiri aðildarríkja. Ákvæði 21. gr. gilda að breyttu breytanda.

2. Ákvæði 1. mgr. gilda einnig um aðstandendur lífeyrisþega.

30. gr.

Iðgjöld lífeyrisþega

1. Stofnun í aðildarríki, sem ber ábyrgð á því, samkvæmt þeirri löggjöf sem hún starfar eftir, að draga frá iðgjöld vegna sjúkrabóta, bóta til móður vegna meðgöngu og fæðingar og jafngilda bóta til föður, er heimilt að fara fram á og endurheimta slíkan frádrátt, reiknaðan í samræmi við þá löggjöf sem hún starfar eftir, einungis að því marki sem stofnun í áðurnefndu aðildarríki ber kostnað vegna þessara bóta skv. 23.–26. gr.

2. Ef, í þeim tilvikum sem um getur í 25. gr., réttur til að öðlast sjúkrabætur, bætur til móður vegna meðgöngu og fæðingar og jafngildar feðrabætur er háður greiðslu iðgjalda eða sambærilegra gjalda, samkvæmt löggjöf búsetuaðildarríkis viðkomandi lífeyrisþega, skal ekki greiða iðgjöld á grundvelli slíkrar búsetu.

3. Þáttur

Sameiginleg ákvæði

31. gr.

Almenn ákvæði

Ákvæði 23.–30. gr. gilda ekki um lífeyrisþega eða aðstandendur hans sem hafa áunnið sér rétt til bóta samkvæmt löggjöf aðildarríkis á grundvelli starfs síns sem launþegi að sjálfstætt starfandi einstaklingur. Í slíku tilviki fellur hlutaðeigandi einstaklingur, að því er þennan kafla varðar, undir 17.–21. gr.

32. gr.

Forgangsröðun á rétti til aðstoðar — sérregla um rétt aðstandenda til aðstoðar í búsetuaðildarríki

1. Sjálfstæður réttur til aðstoðar á grundvelli löggjafar aðildarríkis eða þessa kafla skal hafa forgang fram yfir afleiddan rétt til aðstoðar fyrir aðstandendur.

Afleiddur réttur til aðstoðar skal þó hafa forgang fram yfir sjálfstæðan rétt ef sjálfstæður réttur í búsetuaðildarríki er beint og eingöngu á grundvelli búsetu hlutaðeigandi einstaklings í því aðildarríki.

2. Ef aðstandendur tryggðs einstaklings eru búsettir í aðildarríki, þar sem réttur til aðstoðar er ekki háður tryggingaskilmálum eða að viðkomandi starfi sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur samkvæmt löggjöf aðildarríkis, skal aðstoð veitt á kostnað þar til bærar stofnunar í búsetuaðildarríkinu ef maki eða einstaklingur sem sér um umönnun barna fyrir hinn tryggða einstakling starfar sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur í áður nefnu aðildarríki eða fær lífeyri frá því aðildarríki á grundvelli starfs síns sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur.

33. gr.

Veruleg aðstoð

1. Hafi stofnun í aðildarríki viðurkennt rétt tryggðs einstaklings eða aðstandanda hans til gervilims, stærri stoðtækja eða annarrar verulegrar aðstoðar áður en hann öðlaðist rétt til tryggingar samkvæmt löggjöf sem stofnun í öðru aðildarríki starfar eftir skal hann fá slíka aðstoð á kostnað fyrrnefndu stofnunarinnar, jafnvel þótt aðstoðin sé veitt eftir að áður nefndur einstaklingur telst tryggður samkvæmt löggjöf sem síðarnefnda stofnunin starfar eftir.

2. Framkvæmdaráðið skal taka saman skrá yfir þá aðstoð sem fellur undir 1. mgr.

34. gr.

Skörun bóta vegna langtímaumönnunar

1. Ef viðtakandi bóta í peningum vegna langtímaumönnunar, sem verður að fara með sem sjúkrabætur og eru því veittar af því aðildarríki sem er, skv. 21. eða 29. gr., bært til að greiða bætur í peningum, hefur, á sama tíma og samkvæmt þessum kafla, rétt til aðstoðar í sama tilgangi frá stofnun á búsetu- eða dvalarstað í öðru aðildarríki og ef stofnun í fyrra aðildarríkinu á einnig að endurgreiða kostnað vegna þessarar aðstoðar skv. 35. gr. gildir almenna ákvæðið um að koma í veg fyrir skörun bóta sem mælt er fyrir um í 10. gr. en aðeins með eftirfarandi takmörkun: ef hlutaðeigandi einstaklingur gerir kröfu um og fær aðstoðina skal fjárhæð bóta í peningum lækka um fjárhæð aðstoðarinnar sem er krafist eða hægt væri að krefjast frá stofnun í fyrsta aðildarríkinu sem á að endurgreiða kostnaðinn.

2. Framkvæmdaráðið skal taka saman skrá yfir þær bætur í peningum og aðstoð sem falla undir 1. mgr.

3. Tvö aðildarríki eða fleiri, eða lögbær yfirvöld þeirra, geta komist að samkomulagi um aðrar viðbótarráðstafanir sem mega þó ekki vera óhagstæðari fyrir hlutaðeigandi einstaklinga en meginreglurnar sem er mælt fyrir um í 1. mgr.

35. gr.

Endurgreiðslur milli stofnana

1. Endurgreiða skal að fullu þá aðstoð sem stofnun í einu aðildarríki veitir samkvæmt þessum kafla fyrir hönd stofnunar í öðru aðildarríki.

2. Endurgreiðslurnar, sem um getur í 1. mgr., skulu ákvarðaðar og fara fram í samræmi við fyrirkomulagið sem mælt er fyrir um í framkvæmdarreglugerðinni, annaðhvort gegn framvísun gagna um raunverulegan kostnað eða á grundvelli fastra fjárhæða fyrir aðildarríki, ef lagalegt eða stjórnsýslulegt fyrirkomulag er þannig að endurgreiðslur á grundvelli raunverulegs kostnaðar eiga ekki við.

3. Tveimur aðildarríkjum eða fleirum og lögbærum yfirvöldum þeirra er heimilt að semja sín í milli um annað fyrirkomulag á endurgreiðslum eða fella niður endurgreiðslur á milli stofnana sem undir þau heyra.

2. KAFLI

Bætur vegna vinnuslysa og atvinnusjúkdóma

36. gr.

Réttur til aðstoðar og bóta í peningum

1. Með fyrirvara um hagstæðari ákvæði í 2. mgr. þessarar greinar gilda 17. gr., 18. gr. (1. mgr.), 19. gr. (1. mgr.) og 20. gr. (1. mgr.) einnig um aðstoð og bætur vegna vinnuslysa og atvinnusjúkdóma.

2. Einstaklingur, sem hefur orðið fyrir vinnuslysi eða veikst hefur af atvinnusjúkdómi og er búsettur eða dvelur í aðildarríki öðru en lögbæru aðildarríki, skal eiga rétt á sérstakri aðstoð frá kerfi fyrir vinnuslys og atvinnusjúkdóma

sem stofnun á búsetu- eða dvalarstað veitir, í samræmi við þá löggjöf sem hún starfar eftir, vegna þar til bærrar stofnunar, eins og hann væri tryggður samkvæmt þeirri löggjöf.

3. Ákvæði 21. gr. gilda einnig um aðstoð og bætur í peningum sem falla undir þennan kafla.

37. gr.

Kostnaður við flutning

1. Þar til bær stofnun í aðildarríki, þar sem löggjöfin sem hún starfar eftir gerir ráð fyrir greiðslu kostnaðar við flutning einstaklings sem hefur orðið fyrir vinnuslysi eða veikst af atvinnusjúkdómi, annaðhvort til búsetustaðar hans eða á sjúkrahús, skal bera slíkan kostnað af flutningi til samsvarandi staðar í öðru aðildarríki, þar sem hann er búsettur, svo fremi stofnunin heimili slíkan flutning fyrir fram eftir að hafa tekið tillit til þeirra ástæðna sem réttlæta slíkt. Engin þörf er á slíkri heimild fyrir þann sem sækir vinnu yfir landamæri.

2. Þar til bær stofnun í aðildarríki, sem samkvæmt löggjöf gerir ráð fyrir greiðslu kostnaðar við flutning einstaklings sem lætur lífið í vinnuslysi til greftrunarstaðar hans, skal, í samræmi við þá löggjöf sem hún starfar eftir, bera kostnað af flutningi til samsvarandi staðar í öðru aðildarríki þar sem viðkomandi einstaklingur var búsettur þegar slysið átti sér stað.

38. gr.

Bætur vegna atvinnusjúkdóms sem má rekja til starfa einstaklings, sem þjáist af slíkum sjúkdómi, í nokkrum aðildarríkjum

Þegar einstaklingur, sem veikst hefur af atvinnusjúkdómi, hefur starfað og heyrir undir löggjöf í tveimur aðildarríkjum eða fleirum, við aðstæður sem þykja líklegar eðli sínu samkvæmt til að hafa orsakað sjúkdóminn skal þeim bótum, sem hann eða eftirlifendur hans geta gert kröfu um, einungis úthlutað samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis þar sem hann uppfyllti síðast skilyrði til bóta.

39. gr.

Atvinnusjúkdómur ágerist

Eftirfarandi reglur gilda ef atvinnusjúkdómur ágerist sem einstaklingurinn, sem þjáist af slíkum sjúkdómi, hefur fengið eða fær bætur fyrir samkvæmt löggjöf aðildarríkis:

a) ef viðkomandi hefur ekki gegnt starfi launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklings samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis, á sama tíma og hann fær bætur, sem gæti hafa

orsakað eða aukið á umræddan sjúkdóm, skal þar til bær stofnun í fyrrnefnda aðildarríkinu bera kostnað af auknum bótum, samkvæmt ákvæðum þeirrar löggjafar sem hún starfar eftir, þegar sjúkdómur ágerist,

b) ef hlutaðeigandi einstaklingur hefur gegnt slíku starfi á bótatímabilinu samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis skal þar til bær stofnun í fyrrnefnda aðildarríkinu bera kostnað af bótum, samkvæmt þeirri löggjöf sem hún starfar eftir, óháð því hvort sjúkdómurinn hefur ágerst. Þar til bærra stofnun í síðarnefnda aðildarríkinu ber að greiða hlutaðeigandi einstaklingi viðbótarfjárhæð, sem samsvarar mismuninum á þeirri bótafjárhæð sem hlutaðeigandi á rétt á eftir að sjúkdómurinn ágerist og fjárhæðinni sem skylt var að greiða áður en hann ágerðist samkvæmt þeirri löggjöf sem hún starfar eftir, ef sjúkdómurinn féll upphaflega undir löggjöf í því aðildarríki,

c) reglum, sem mælt er fyrir um í löggjöf aðildarríkis um lækkun, tímabundna niðurfellingu eða afturköllun, má ekki beita gagnvart einstaklingum sem fá greiddar bætur frá stofnunum tveggja aðildarríkja í samræmi við b-lið.

40. gr.

Reglur um hvernig sérákvæðum tiltekinnar löggjafar skuli beitt

1. Ef engar tryggingar vegna vinnuslysa eða atvinnusjúkdóma eru fyrir hendi í því aðildarríki þar sem hlutaðeigandi einstaklingur er búsettur eða dvelst eða slíkar tryggingar eru fyrir hendi en engin stofnun ber ábyrgð á að veita aðstoð skal stofnun á búsetu- eða dvalarstað hans, sem ber ábyrgð á aðstoð í veikindum, veita honum aðstoðina.

2. Ef engar tryggingar eru fyrir hendi í lögbæru aðildarríki vegna vinnuslysa eða atvinnusjúkdóma skal engu að síður beita ákvæðum þessa kafla að því er varðar aðstoð til handa einstaklingi sem á rétt á slíkum bótum vegna veikinda, bótum til mæðra vegna meðgöngu og fæðingar eða jafngildum feðrabótum samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis ef einstaklingurinn hefur orðið fyrir vinnuslysi eða þjáist af atvinnusjúkdómi á meðan hann hefur búsetu eða dvelur í öðru aðildarríki. Sú stofnun, sem er bær til að veita aðstoð samkvæmt löggjöf lögbæra aðildarríkisins, skal bera kostnaðinn.

3. Ákvæði 5. gr. gilda um þar til bæra stofnun í aðildarríki, að því er varðar jafngildi vinnuslysa og atvinnusjúkdóma sem annaðhvort hafa orðið eða hafa verið staðfestir síðar samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis, þegar metin er örorka, bótaréttur eða fjárhæð bóta, að því tilskildu:

a) að ekki sé fyrir hendi bótaréttur hvað varðar vinnuslys eða atvinnusjúkdóm þann sem hlutaðeigandi hefur orðið fyrir eða hefur verið staðfestur áður samkvæmt þeirri löggjöf sem stofnunin starfar eftir

og

b) að ekki sé fyrir hendi bótaréttur hvað varðar vinnuslys eða atvinnusjúkdóm sem bar síðar að eða staðfesting fékkst um eftir á samkvæmt löggjöf hins aðildarríkisins sem gildir um vinnuslysið eða atvinnusjúkdóminn eða staðfestingu á þeim.

41. gr.

Endurgreiðslur milli stofnana

1. Ákvæði 35. gr. gilda einnig um bætur sem falla undir þennan kafla og skal endurgreiðsla fara fram á grundvelli raunkostnaðar.

2. Tveimur eða fleiri aðildarríkjum eða lögbærum yfirvöldum þeirra er heimilt að semja sín í milli um annað fyrirkomulag á endurgreiðslum eða fella niður endurgreiðslur á milli stofnana sem undir þau heyra.

3. KAFLI

Styrkir vegna andláts

42. gr.

Réttur til styrkja þegar dauðsfall hefur orðið eða réttihafi er búsettur í öðru aðildarríki en hinu lögbæra aðildarríki

1. Hafi tryggður einstaklingur eða aðstandandi hans látist í öðru aðildarríki en hinu lögbæra aðildarríki skal litið svo á að hann hafi látist í hinu lögbæra aðildarríki.

2. Þar til bærri stofnun ber að veita styrki vegna andláts samkvæmt þeirri löggjöf sem hún starfar eftir, jafnvel þótt réttihafi sé búsettur í öðru aðildarríki en hinu lögbæra aðildarríki.

3. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda einnig þegar rekja má dauðsfallið til vinnuslyss eða atvinnusjúkdóms.

43. gr.

Úthlutun bóta við andlát lífeyrisþega

1. Við andlát lífeyrisþega, sem átti rétt á lífeyri samkvæmt löggjöf eins aðildarríkis eða lífeyri samkvæmt löggjöf tveggja eða fleiri aðildarríkja og var búsettur í öðru aðildarríki en því þar sem stofnunin er, sem skal bera kostnað af aðstoð skv. 24. og 25. gr., ber þeirri stofnun að greiða styrki vegna andláts á eigin kostnað samkvæmt þeirri löggjöf sem hún starfar eftir eins og lífeyrisþeginn hafi verið búsettur í því aðildarríki þar sem stofnunin er þegar hann lést.

2. Ákvæði 1. mgr. gilda, að breyttu breytanda, um aðstandendur lífeyrisþega.

4. KAFLI

Örorkubætur

44. gr.

Einstaklingar sem heyra einungis undir A-löggjöf

1. Í þessum kafla merkir „A-löggjöf“ hverja þá löggjöf sem kveður á um að fjárhæð örorkubóta sé óháð lengd trygginga- eða búsetutímabila og sem lögbært aðildarríki tilgreinir sérstaklega í VI. viðauka og „B-löggjöf“ merkir alla aðra löggjöf.

2. Einstaklingur, sem hefur heyrt undir löggjöf tveggja aðildarríkja eða fleiri hverja á fætur annarri eða sitt á hvað og hefur einungis lokið trygginga- eða búsetutímabilum samkvæmt A-löggjöf, skal einungis eiga rétt á bótum frá stofnun í aðildarríkinu sem starfar samkvæmt löggjöf sem á við á þeim tíma þegar óvinnufærnin, sem leiddi til örorku, kom fram, að teknu tilliti til 45. gr. þar sem við á, og skal fá slíkar bætur í samræmi við þá löggjöf.

3. Einstaklingur, sem á ekki rétt á bótum skv. 2. mgr., skal fá þær bætur sem hann á enn rétt á samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis, að teknu tilliti til 45. gr. þar sem við á.

4. Innihaldi löggjöfin, sem um getur í 2. eða 3. mgr., reglur um lækkun, tímabundna niðurfellingu eða afturköllun örorkubóta, þegar um skörun við aðrar tekjur eða bætur annarrar tegundar í skilningi 2. mgr. 53. gr. er að ræða, gilda 3. mgr. 53. gr. og 3. mgr. 55. gr. að breyttu breytanda.

47. gr.

45. gr.

Sérákvæði um söfnun tímabila

Þar til bær stofnun aðildarríkis, þar sem lög kveða á um að til að öðlast, viðhalda eða endurheimta bætur verði trygginga- eða búsetutímabilum að vera lokið, skal, ef nauðsyn krefur, beita 1. mgr. 51. gr. að breyttu breytanda.

46. gr.

Einstaklingar sem heyra einungis undir B-löggjöf eða bæði undir A- og B-löggjöf

1. Einstaklingur, sem hefur heyrt samfelld eða sitt á hvað undir löggjöf tveggja eða fleiri aðildarríkja og minnst ein þeirra er ekki A-löggjöf, skal eiga rétt á bótum skv. 5. kafla sem gildir, að breyttu breytanda, með hliðsjón af 3. mgr.

2. Hafi hlutaðeigandi einstaklingur hins vegar áður heyrt undir B-löggjöf en sú óvinnufærni, sem leiðir til örorku, kemur fram meðan hann heyrir undir A-löggjöf skal hann fá bætur í samræmi við 44. gr., að því tilskildu:

— að hann fullnægi skilyrðum þeirrar löggjafar eingöngu, eða annarra samsvarandi, að teknu tilliti til 45. gr., eftir því sem við á, en án þess að með séu talin trygginga- eða búsetutímabil sem lokið er samkvæmt B-löggjöf,

og

— að hann geri ekki kröfu um bætur vegna elli, að teknu tilliti til 1. mgr. 50. gr.

3. Ákvörðun sem stofnun aðildarríkis tekur um örorkustig umsækjanda er bindandi fyrir stofnanir annarra viðkomandi aðildarríkja, að því tilskildu að samræmi í löggjöf þessara aðildarríkja um skilyrði varðandi örorkustig sé viðurkennt í VII. viðauka.

Örorka ágerist

1. Eftirfarandi ákvæði gilda þegar örorka ágerist hjá einstaklingi, sem nýtur bóta vegna hennar samkvæmt löggjöf eins eða fleiri aðildarríkja, með hliðsjón af aukinni örorku:

a) veita skal bætur í samræmi við 5. kafla sem gildir að breyttu breytanda,

b) hafi viðkomandi einstaklingur hins vegar heyrt undir tvenns konar A-löggjöf eða fleiri og hafi hann ekki heyrt undir löggjöf annars aðildarríkis síðan honum voru veittar bætur skal hann fá bætur í samræmi við 2. mgr. 44. gr.

2. Ef heildarfjárhæð bóta, sem greiða ber skv. 1. mgr., er lægri en fjárhæð þeirra bóta sem viðkomandi fékk frá stofnun sem var áður til þess bær að greiða út bætur er sú stofnun skuldbundin til að greiða honum viðbótarfjárhæð sem nemur mismuninum á þessum tveimur fjárhæðum.

3. Ef hlutaðeigandi einstaklingur á engan rétt á bótum frá stofnun í öðru aðildarríki ber þar til bærrí stofnun í aðildarríkinu, sem var áður lögbært, að veita bætur í samræmi við þá löggjöf sem hún starfar eftir, að teknu tilliti til þess að örorkan hefur aukist og, eftir því sem við á, 45. gr.

48. gr.

Breyting örorkubóta í bætur vegna elli

1. Örorkubótum skal breytt í bætur vegna elli, eftir því sem við á, samkvæmt þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í þeirri löggjöf, einnar eða fleiri, sem gildi þegar bæturnar voru veittar og í samræmi við 5. kafla.

2. Sérhver stofnun, sem ber ábyrgð á greiðslu örorkubóta samkvæmt löggjöf aðildarríkis, skal áfram greiða einstaklingi, sem fær örorkubætur og getur gert kröfu um bætur vegna elli samkvæmt löggjöf eins eða fleiri aðildarríkja í samræmi við 50. gr., örorkubætur sem hann á rétt á samkvæmt þeirri löggjöf sem stofnunin starfar eftir þar til 1. mgr. tekur gildi að því er þessa stofnun varðar eða jafnlengi og hlutaðeigandi einstaklingur uppfyllir skilyrði til slíkra bóta.

3. Ef örorkubótum, sem eru veittar samkvæmt löggjöf aðildarríkis í samræmi við 44. gr., er breytt í bætur vegna elli og ef hlutaðeigandi einstaklingur fullnægir ekki enn þeim skilyrðum, sem mælt er fyrir um í löggjöf eins eða fleiri annarra aðildarríkja um rétt til þessara bóta, skal hlutaðeigandi fá frá þessu aðildarríki eða aðildarríkjum örorkubætur frá þeim degi sem breytingin á sér stað.

Þessar örorkubætur skulu veittar í samræmi við 5. kafla, eins og sá kafli hafi gilt á þeim tíma er hann hlaut örorku í kjölfar óvinnufærni, þar til hlutaðeigandi einstaklingur fullnægir skilyrðum til bóta vegna elli sem mælt er fyrir um í löggjöf þess eða þeirra aðildarríkja sem hlut eiga að máli eða, sé ekki gert ráð fyrir slíkri umbreytingu, jafnlengi og hann á rétt á örorkubótum samkvæmt síðarnefndri löggjöf, einni eða fleiri.

4. Örorkubæturnar, sem eru veittar skv. 44. gr., skal reikna út að nýju í samræmi við 5. kafla um leið og bótaþegi fullnægir settum skilyrðum fyrir örorkubótum sem mælt er fyrir um í B-löggjöf eða jafnskjótt og hann fær bætur vegna elli samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis.

49. gr.

Sérákvæði um opinbera starfsmenn

Ákvæði 6., 44., 46., 47. og 48. gr. og 60. gr. (2. og 3. mgr.) skulu gilda, að breyttu breytanda, um þá sem heyra undir sérstakt kerfi fyrir opinbera starfsmenn.

5. KAFLI

Elli- og eftirlífendalífeyrir

50. gr.

Almenn ákvæði

1. Þegar lögð hefur verið fram beiðni um úthlutun bóta skulu allar til þess bærar stofnanir ákvarða rétt til bóta samkvæmt sérhverri þeirri löggjöf í aðildarríkjunum sem viðkomandi einstaklingur hefur heyrt undir, nema viðkomandi einstaklingur fari sérstaklega fram á frestun bóta vegna elli samkvæmt löggjöf eins eða fleiri aðildarríkja.

2. Ef hlutaðeigandi einstaklingur fullnægir ekki eða fullnægir ekki lengur skilyrðum sérherrar þeirrar löggjafar í aðildarríkjunum sem hann hefur heyrt undir skulu stofnanirnar, sem beita löggjöf þar sem skilyrði eru uppfyllt, ekki taka tillit til tímabila, sem lokið er samkvæmt löggjöf þar sem skilyrði hafa ekki verið uppfyllt eða eru ekki lengur uppfyllt, við útreikninginn í samræmi við a- eða b-lið 1. mgr. 52. gr., ef það hefur í för með sér lægri bótafjárhæð.

3. Ákvæði 2. mgr. skulu gilda, að breyttu breytanda, þegar hlutaðeigandi einstaklingur hefur eindregið farið fram á frestun bóta vegna elli.

4. Nýr útreikningur skal sjálfkrafa fara fram þegar skilyrði, sem uppfylla þarf samkvæmt annarri löggjöf, eru uppfyllt eða þegar einstaklingur fer fram á frestun bóta vegna elli í samræmi við 1. mgr., nema þegar hafi verið tekið tillit til, skv. 2. eða 3. mgr., þeirra tímabila sem lokið er samkvæmt annarri löggjöf.

51. gr.

Sérákvæði um söfnun tímabila

1. Ef löggjöf aðildarríkis setur það skilyrði fyrir veitingu tiltekinna bóta að tryggingatímabilum sé eingöngu lokið í tilteknu starfi sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur eða í tiltekinni starfsgrein, sem heyrir undir sérstakt kerfi fyrir launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklinga, skal þar til bær stofnun þess aðildarríkis einungis taka til greina tímabil sem lokið er samkvæmt löggjöf annarra aðildarríkja hafi þeim verið lokið samkvæmt sambærilegu kerfi eða, að öðrum kosti, í sömu starfsgrein eða, eftir því sem við á, í sama starfi sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur.

Fullnægi hlutaðeigandi einstaklingur ekki þeim skilyrðum sem sett eru fyrir greiðslu bóta samkvæmt sérstöku kerfi, þó að tillit sé tekið til lokinna tímabila, skulu þessi tímabil talin með þegar bætur eru veittar samkvæmt almenna kerfinu eða, að öðrum kosti, samkvæmt því kerfi sem gildir um verka- og skrifstofufólk, eftir því sem við á, að því tilskildu að hlutaðeigandi einstaklingur hafi heyrt undir annað hvort þessara kerfa.

2. Taka skal tillit til tryggingatímabila sem lokið er samkvæmt sérstöku kerfi aðildarríkis þegar bætur eru veittar samkvæmt almenna kerfinu eða, að öðrum kosti, samkvæmt því kerfi sem gildir um verka- og skrifstofufólk, eftir því sem við á, í öðru aðildarríki, að því tilskildu að hlutaðeigandi einstaklingur hafi heyrt undir eitthvert þessara kerfa, jafnvel þó að þegar hafi verið tekið tillit til þessara tímabila í síðargreinda aðildarríkinu samkvæmt sérstöku kerfi.

3. Ef löggjöf aðildarríkis setur það skilyrði fyrir rétti einstaklings til að öðlast, viðhalda eða endurheimta rétt til bóta að hlutaðeigandi einstaklingur sé tryggður á þeim tíma er áhættan kemur fram skal lítið svo á að því skilyrði hafi verið fullnægt, enda sé viðkomandi tryggður samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis, í samræmi við reglur sem eru settar fyrir hvert hlutaðeigandi aðildarríki í XI. viðauka.

52. gr.

53. gr.

Úthlutun bóta

1. Þar til bær stofnun reiknar fjárhæð þeirra bóta sem skulu greiddar:

a) samkvæmt löggjöfnni sem hún starfar eftir því aðeins að skilyrðum fyrir bótarétti hafi verið fullnægt eingöngu samkvæmt landslögum (sjálfstæðar bætur),

b) með því að reikna út fræðilega fjárhæð og síðan raunverulega fjárhæð (hlutfallslegar bætur) á eftirfarandi hátt:

i. fræðileg fjárhæð bóta jafngildir þeim bótum sem viðkomandi gæti krafist ef öllum trygginga- og/eða búsetutímabilum, sem hann hefur lokið samkvæmt löggjöf hinna aðildarríkjanna, hefði verið lokið samkvæmt þeirri löggjöf sem stofnunin starfar eftir á þeim degi þegar bótum er úthlutað. Ef fjárhæðin er, samkvæmt þeirri löggjöf, óháð lengd lokinna tímabila skal litið svo á að hún sé fræðilega fjárhæðin,

ii. þar til bær stofnun skal síðan ákvarða raunverulega fjárhæð hlutfallslegu bótanna með því að reikna af fræðilegri fjárhæð hlutfallið milli lengdar tímabila sem lokið var áður en áhættan kom fram samkvæmt löggjöfnni sem hún starfar eftir og heildarlengdar tímabila sem lokið var áður en áhættan kom fram samkvæmt löggjöf allra hlutaðeigandi aðildarríkja.

2. Þar til bær stofnun skal beita, eftir því sem við á, að því er varðar fjárhæðina sem reiknuð er í samræmi við a- og b-lið 1. mgr., öllum þeim reglum sem eiga við um lækun, tímabundna niðurfellingu eða afturköllun bóta samkvæmt löggjöfnni sem hún starfar eftir, innan þeirra takmarka sem kveðið er á um í 53.–55. gr.

3. Hlutaðeigandi einstaklingur skal eiga rétt á hærri fjárhæðinni, sem reiknuð er í samræmi við a- og b-lið 1. mgr., frá þar til bærri stofnun hvers aðildarríkis.

4. Ef útreikningur skv. a-lið 1. mgr. í einu aðildarríki leiðir ætíð til þess að sjálfstæðu bæturnar eru jafnháar og eða hærri en hlutfallslegu bæturnar, sem reiknaðar eru í samræmi við b-lið 1. mgr., getur þar til bæra stofnunin fellt niður hlutfallslega útreikninginn með þeim skilyrðum sem kveðið er á um í framkvæmdarreglugerðinni. Fjallað er um slíkar aðstæður í VIII. viðauka.

Reglur til að koma í veg fyrir skörun bóta

1. Öll skörun bóta vegna örorku, elli og til eftirlifenda, sem eru reiknaðar eða veittar á grundvelli trygginga- og/eða búsetutímabila sem einn og sami einstaklingur hefur lokið, skal teljast skörun bóta sömu tegundar.

2. Skörun bóta, sem ekki geta talist sömu tegundar í skilningi 1. mgr., skal teljast skörun bóta af ólíkum toga.

3. Eftirfarandi ákvæði skulu gilda að því er varðar reglur til að koma í veg fyrir skörun bóta, sem mælt er fyrir um í löggjöf aðildarríkis, þegar bætur vegna örorku, elli og til eftirlifenda skarast við bætur sömu tegundar, bætur af ólíkum toga eða aðrar tekjur:

a) þar til bær stofnun skal einungis taka tillit til bóta sem hafa áunnist í öðru aðildarríki eða tekna sem hefur verið aflað í öðru aðildarríki ef kveðið er á um það í löggjöfnni, sem hún starfar eftir, að tekið skuli tillit til bóta eða tekna sem aflað er erlendis,

b) þar til bær stofnun skal taka tillit til bótafjárhæðar sem greiðist af öðru aðildarríki áður en skattur, almannatryggingaíðgjöld og önnur einstaklingsbundin gjöld eða frádráttur eru dregin frá, nema löggjöfin sem hún starfar eftir kveði á um beitingu reglna til að koma í veg fyrir skörun bóta eftir slíkan frádrátt samkvæmt þeim skilyrðum og þeirri málsmeðferð sem mælt er fyrir um í framkvæmdarreglugerðinni,

c) þar til bær stofnun skal ekki taka tillit til bótafjárhæðar sem réttur hefur áunnist til samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis á grundvelli fjálsra eða fjálsra viðvarandi trygginga,

d) beiti eitt aðildarríki reglum til að koma í veg fyrir skörun bóta vegna þess að hlutaðeigandi einstaklingur fær bætur sömu tegundar eða af ólíkum toga á grundvelli löggjafar annarra aðildarríkja eða tekjur sem hefur verið aflað í öðrum aðildarríkjum má eingöngu lækka bætur hans um fjárhæð er nemur slíkri bótagreiðslu eða slíkum tekjum.

54. gr.

Skörun bóta sömu tegundar

1. Skarist bætur sömu tegundar, sem greiða ber samkvæmt löggjöf tveggja eða fleiri aðildarríkja, gilda reglur í löggjöf aðildarríkis um að koma í veg fyrir skörun bóta ekki um hlutfallslegar bætur.

2. Reglur um að koma í veg fyrir skörun bóta gilda einungis um sjálfstæðar bætur ef viðkomandi bætur eru:

a) bætur þar sem fjárhæð er óháð lengd trygginga- eða búsetutímabila,

eða

b) bætur, þar sem fjárhæð er ákveðin á grundvelli ætlaðs tímabils (e. credited period) sem telst hafa verið lokið á tímabili milli þess dags er áhættan kom fram og síðari dagsetningar, sem skarast við:

i. bætur sömu tegundar, nema tvö eða fleiri aðildarríki hafi gert með sér samkomulag um að ekki skuli reiknað með einu og sama ætlaða tímabilinu oftari en einu sinni,

eða

ii. bætur sem um getur í a-lið.

Bæturnar og samningarnir, sem um getur í a- og b-lið, eru taldir upp í IX. viðauka.

55. gr.

Skörun bóta af ólíkum toga

1. Kalli viðtaka bóta af ólíkum toga eða annarra tekna á beitingu reglna um að koma í veg fyrir skörun bóta, sem kveðið er á um í löggjöf viðkomandi aðildarríkja, að því er varðar:

a) tvennar eða fleiri sjálfstæðar bætur skulu þar til bærar stofnanir deila í fjárhæðir einna eða fleiri bóta eða annarra tekna, eins og tillit hefur verið tekið til þeirra, með fjölda bóta sem falla undir áður nefndar reglur,

þó er ekki hægt að svipta hlutaðeigandi einstakling, á grundvelli beitingar þessarar undirgreinar, stöðu sinni sem lífeyrisþegi að því er varðar aðra kafla þessa bóls samkvæmt þeim skilyrðum og þeirri málsmeðferð sem mælt er fyrir um í framkvæmdarreglugerðinni,

b) einar eða fleiri hlutfallslegar bætur skulu þar til bærar stofnanir taka tillit til einna eða fleiri bóta eða annarra tekna og allra þeirra þátta sem mælt er fyrir um vegna beitingar reglna um að koma í veg fyrir skörun bóta í því hlutfalli milli tryggingar- og/eða búsetutímabila sem notað er við útreikninginn sem um getur í ii. lið b-liðar 1. mgr. 52. gr.,

c) einar eða fleiri sjálfstæðar bætur og einar eða fleiri hlutfallslegar bætur skulu til þess bærar stofnanir beita, að breyttu breytanda, a-lið að því er varðar sjálfstæðar bætur og b-lið að því er varðar hlutfallslegar bætur.

2. Þar til bær stofnun skal ekki beita deilingunni, sem mælt er fyrir um varðandi sjálfstæðar bætur, ef löggjöfin sem hún starfar eftir kveður á um að taka skuli tillit til bóta af ólíkum toga og/eða annarra tekna og allra annarra þátta við útreikning á hluta fjárhæðar þeirra sem ákvörðuð er að sé hlutfallið milli tryggingar- og/eða búsetutímabila sem um getur í ii. lið b-liðar 1. mgr. 52. gr.

3. Ákvæði 1. og 2. mgr. gilda, að breyttu breytanda, ef í löggjöf eins eða fleiri aðildarríkja er kveðið á um að ekki sé hægt að ávinna sér rétt til bóta þegar hlutaðeigandi einstaklingur fær bætur af ólíkum toga sem ber að greiða samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis eða aðrar tekjur.

56. gr.

Viðbótarákvæði um útreikning bóta

1. Eftirfarandi reglum skal beitt við útreikning fræðilegrar fjárhæðar og hlutfallslegrar fjárhæðar (pro rata) þeirrar sem um getur í b-lið 1. mgr. 52. gr.:

a) ef heildarlengd trygginga- og/eða búsetutímabila, sem er lokið samkvæmt löggjöf allra hlutaðeigandi aðildarríkja áður en áhættan kemur fram, fer fram yfir hámarkstímabilið, sem leggja þarf að baki til að fá fullar bætur samkvæmt löggjöf eins þessara aðildarríkja, skal þar til bær stofnun þess aðildarríkis taka tillit til þessa hámarkstímabils í stað samanlagðrar lengdar lokinna tímabila. Þessi reikningsaðferð skal ekki leggja þá kvöð á stofnunina að hún greiði bætur sem eru hærri en fullar bætur samkvæmt þeirri löggjöf sem hún starfar eftir. Þetta ákvæði gildir ekki þegar fjárhæð bóta er ekki háð lengd tryggingatímabila,

b) nánari reglur um hvernig tekið skuli tillit til skörunar tímabila eru settar í framkvæmdarreglugerðinni,

c) ef löggjöf aðildarríkis kveður á um að bætur skuli reiknaðar á grundvelli tekna, iðgjalda, grunns sem iðgjöld eru reiknuð af, hækkana, launa, annarra fjárhæða eða blöndu af framantöldu (meðaltal, hlutfallslegt, fast eða ætlað) skal þar til bær stofnun:

i. ákvarða grundvöll fyrir útreikningi bóta einungis með hliðsjón af tryggingatímabilum sem lokið er samkvæmt löggjöfinni sem hún starfar eftir,

ii. nota, til að ákvarða fjárhæðina sem reikna skal með hliðsjón af trygginga- og/eða búsetutímabilum sem lokið er samkvæmt löggjöf annarra aðildarríkja, sömu þætti og ákvarðaðir voru eða skráðir vegna tryggingatímabila sem lokið er samkvæmt löggjöfinni sem hún starfar eftir,

í samræmi við þá málsmeðferð sem mælt er fyrir um í XI. viðauka fyrir hlutaðeigandi aðildarríki.

2. Ákvæði í löggjöf aðildarríkis um uppfærslu þeirra þátta, sem taka ber til greina við útreikning bóta, gilda, eftir því sem við á, um þá þætti sem þar til bærri stofnun þess aðildarríkis ber skv. 1. mgr. að taka til greina varðandi trygginga- eða búsetutímabil sem lokið er samkvæmt löggjöf annarra aðildarríkja.

57. gr.

Trygginga- eða búsetutímabil sem eru skemmri en eitt ár

1. Þrátt fyrir ákvæði b-liðar 1. mgr. 52. gr. er stofnun í aðildarríki ekki skylt að veita bætur vegna tímabila sem lokið er samkvæmt þeirri löggjöf sem hún starfar eftir og tekið er tillit til þegar áhættan kemur fram, ef:

— umrædd tímabil eru ekki lengri en eitt ár,

og

— þessi tímabil ein og sér nægja ekki til að viðkomandi eigi rétt til bóta samkvæmt þeirri löggjöf.

Í þessari grein merkir hugtakið „tímabil“ öll tryggingatímabil, starfstímabil launþega, starfstímabil sjálfstætt starfandi einstaklings eða búsetutímabil sem annaðhvort eru tekin gild vegna viðkomandi bóta eða hækka þær beint.

2. Þar til bærar stofnanir í hverju aðildarríkjanna sem í hlut eiga skulu, að því er varðar i. lið b-liðar í 1. mgr. 52. gr., taka til greina þau tímabil sem getið er í 1. mgr.

3. Leiði beiting ákvæða 1. mgr. til þess að skyldur allra stofnana hlutaðeigandi aðildarríkja falla niður skal aðeins greiða bætur samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis þar sem skilyrðum til bótaréttar var síðast fullnægt, eins og öllum trygginga- og búsetutímabilum, sem lokið er í samræmi við 6. gr. og 1. og 2. mgr. 51. gr., hefði verið lokið samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis.

58. gr.

Úthlutun viðbótargreiðslu

1. Bótaþegi, sem þessi kafli á við um, skal ekki fá lægri bætur í búsetuaðildarríkinu en þær lágmarksbætur sem eru settar fram í þeirri löggjöf sem kveða á um rétt hans til bótagreiðslna og miðast við trygginga- eða búsetutímabil sem er jafnlangt öllum þeim tímabilum sem tekið er tillit til vegna greiðslu í samræmi við þennan kafla.

2. Þar til bær stofnun í því aðildarríki skal greiða honum viðbótarfjárhæð þann tíma sem hann hefur búsetu á yfirráðasvæði þess sem samsvarar mismuninum á þeim heildarbótum sem ber að greiða samkvæmt þessum kafla og lágmarksbótum.

59. gr.

Endurútreikningur og endurmat bóta

1. Ef aðferð til að ákvarða bætur eða reglur um útreikning bóta er breytt samkvæmt löggjöf aðildarríkis eða ef veruleg breyting verður á persónulegum aðstæðum hlutaðeigandi einstaklings sem myndi, samkvæmt þeirri löggjöf, leiða til aðlögunar á bótafjárhæð skal endurútreikningur fara fram í samræmi við 52. gr.

2. Ef breytingar verða hins vegar á bótum frá hlutaðeigandi aðildarríki, annaðhvort hlutfallslega eða föst fjárhæð, vegna hækkunar á framfærslukostnaði eða breytinga á tekjum eða annarra ástæðna sem kalla á aðlögun skal sú hækkun, hlutfallsleg eða föst, koma beint fram í bótum þeim sem ákvarðaðar eru í samræmi við 52. gr., án þess að koma þurfi til endurútreiknings.

60. gr.

Sérákvæði um opinbera starfsmenn

1. Ákvæði 6. gr., 50. gr., 51. gr. (3. mgr.) og 52.-59. gr. gilda, að breyttu breytanda, um þá sem heyra undir sérstakt kerfi fyrir opinbera starfsmenn.

2. Ef það skilyrði er sett í löggjöf lögbærs aðildarríkis að til þess að öðlast, missa, halda eða endurheimta rétt til bóta samkvæmt sérstöku kerfi fyrir opinbera starfsmenn skuli öllum tryggingatímabilum lokið samkvæmt einu eða fleiri sérkerfum fyrir opinbera starfsmenn í því aðildarríki, eða þau talin jafngild slíkum tímabilum samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis, skal þar til bær stofnun í því ríki einungis taka tillit til tímabila sem eru viðurkennd samkvæmt þeirri löggjöf sem hún starfar eftir.

Fullnægi hlutaðeigandi einstaklingur ekki þeim skilyrðum sem sett eru fyrir greiðslu þessara bóta, þó að tillit sé tekið til lokinna tímabila, skulu þessi tímabil talin með þegar bætur eru ákvarðaðar samkvæmt almenna kerfinu eða að öðrum kosti samkvæmt því kerfi sem gildir um verka- og skrifstofufólk, eftir því sem við á.

3. Ef gert er ráð fyrir því í löggjöf aðildarríkis að bætur samkvæmt sérstöku kerfi fyrir opinbera starfsmenn séu reiknaðar á grundvelli síðustu launa, einna eða fleiri, sem viðkomandi fékk greidd á viðmiðunartímabili, skal þar til bær stofnun í því aðildarríki einungis taka til greina við útreikninginn þau laun, endurmetin á tilhlýðilegan hátt, sem greidd voru á því tímabili eða tímabilum þegar hlutaðeigandi einstaklingur heyrði undir þá löggjöf.

6. KAFLI

Atvinnuleysisbætur

61. gr.

Sérreglur um söfnun tryggingatímabila og starfstímabila launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklinga

1. Í aðildarríki, sem bindur rétt einstaklings samkvæmt löggjöf til að öðlast, viðhalda eða endurheimta bætur, eða lengd bótaréttar, því skilyrði að tryggingatímabilum eða starfstímabilum launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklinga sé lokið, skal þar til bær stofnun taka til greina, að því marki sem nauðsynlegt er, tryggingatímabil og starfstímabil launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklinga sem lokið er samkvæmt löggjöf annarra aðildarríkja eins og þeim hefði verið lokið samkvæmt þeirri löggjöf sem hún starfar eftir.

Ef gildandi löggjöf bindur bótarétt því skilyrði að tryggingatímabilum sé lokið skal hins vegar ekki tekið tillit til starfstímabila launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklinga, sem lokið er samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis, nema slík tímabil hefðu talist til tryggingatímabila hefði þeim verið lokið í samræmi við gildandi löggjöf.

2. Að undanskildum þeim tilvikum sem um getur í a-lið 5. mgr. 65. gr. skal 1. mgr. þessarar greinar beitt með því skilyrði að hlutaðeigandi einstaklingur hafi, í samræmi við löggjöfina sem bótakrafan byggist á, allra síðast lokið:

— tryggingatímabilum, ef tryggingatímabila er krafist í þeirri löggjöf,

— starfstímabilum launþega, ef starfstímabila launþega er krafist í þeirri löggjöf,

eða

— starfstímabilum sjálfstætt starfandi einstaklinga, ef starfstímabila sjálfstætt starfandi einstaklinga er krafist í þeirri löggjöf.

62. gr.

Útreikningur bóta

1. Þar til bær stofnun í aðildarríki, þar sem löggjöf kveður á um að útreikningur bóta skuli byggður á fjárhæð fyrri launa eða tekna af sjálfstæðri starfsemi, skal einungis taka til greina þau laun eða þær tekjur af sjálfstæðri starfsemi sem viðkomandi fékk greidd eða hafði þegar hann vann síðast sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur samkvæmt áður nefndri löggjöf.

2. Ákvæði 1. mgr. gildir einnig þegar í löggjöf, sem þar til bær stofnun starfar eftir, er kveðið á um sérstakt viðmiðunartímabil til að ákvarða þau laun sem útreikningur bóta grundvallast á og hlutaðeigandi einstaklingur heyrði undir löggjöf annars aðildarríkis allt það tímabil eða hluta þess.

3. Þrátt fyrir ákvæði 1. og 2. mgr. skal stofnun á búsetustað taka til greina, að því er varðar þá sem sækja vinnu yfir landamæri og a-liður 5. mgr. 65. gr. tekur til, laun eða tekjur af sjálfstæðri starfsemi sem hlutaðeigandi einstaklingur aflar í aðildarríkinu, þar sem hann heyrði undir löggjöf þegar hann vann síðast sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur, í samræmi við framkvæmdarreglugerðina.

63. gr.

Sérákvæði um að falla frá reglum um búsetu

Að því er þennan kafla varðar skal 7. gr. einungis gilda um þau tilvik sem kveðið er á um í 64. og 65. gr. og innan þeirra marka sem þar er mælt fyrir um.

64. gr.

Atvinnulausir einstaklingar sem fara til annars aðildarríkis

1. Einstaklingur, sem er með öllu atvinnulaus og uppfyllir skilyrði í löggjöf lögbærs aðildarríkis fyrir rétti til bóta og fer til annars aðildarríkis í leit að atvinnu, heldur rétti sínum til atvinnuleysisbóta í peningum með eftirfarandi skilyrðum og takmörkunum:

- a) að hann hafi verið skráður í atvinnuleit fyrir brottför hjá vinnumiðlun hins lögbæra aðildarríkis og hafi verið á skrá þar í fjórar vikur hið minnsta eftir að hann varð atvinnulaus. Þar til bær stofnun eða vinnumiðlun getur þó heimilað brottför áður en þessi tími er liðinn,
- b) að hinn atvinnulausi skrái sig í atvinnuleit hjá vinnumiðlun í aðildarríkinu sem hann fer til, að um hann gildi þær eftirlitsreglur sem viðkomandi stofnanir setja og að hann hlíti þeim skilyrðum sem sett eru samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis. Þessu skilyrði telst fullnægt hvað varðar tímabilið fyrir skráningu hafi viðkomandi skráð sig innan sjö daga frá þeim degi er hann hvarf af skrá hjá vinnumiðlun þess aðildarríkis sem hann fór frá. Í undantekningartilvikum geta þar til bærar stofnanir eða vinnumiðlanir lengt þetta tímabil,
- c) réttur til bóta helst í þrjá mánuði frá þeim degi er hinn atvinnulausi hætti að vera skráður hjá vinnumiðlun þess aðildarríkis sem hann fór frá, að því tilskildu að heildarbótatímabilið fari ekki fram yfir heildarlengt þess bótatímabils sem hann átti rétt á samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis; þar til bærar stofnanir eða vinnumiðlanir geta lengt þetta þriggja mánaða tímabil í sex mánuði að hámarki,
- d) þar til bær stofnun skal greiða bæturnar samkvæmt þeirri löggjöf sem hún starfar eftir og á eigin kostnað.

2. Ef viðkomandi snýr aftur til lögbærs aðildarríkis þegar eða áður en tímabilið, sem hann á rétt á bótum fyrir skv. c-lið 1. mgr., er liðið skal hann halda bótarétti sínum áfram samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis. Réttur hans til bóta fellur niður með öllu samkvæmt löggjöf lögbæra aðildarríkisins ef hann snýr ekki aftur þegar eða áður en fyrrgreint tímabil rennur út, nema ákvæði þeirrar löggjafar séu hagstæðari. Í undantekningartilvikum geta þar til bærar stofnanir eða vinnumiðlanir heimilað viðkomandi að snúa aftur síðar án þess að hann missi bótarétt sinn.

3. Hámarkstímabil sem einstaklingur getur haldið rétti sínum til bóta skv. 1. mgr., milli tveggja starfstímabla sem launþegi, skal vera þrjú mánuðir nema löggjöf lögbærs aðildarríkis sé hagstæðari; þar til bærar stofnanir eða vinnumiðlanir geta lengt þetta tímabil í sex mánuði að hámarki.

4. Í framkvæmdarreglugerðinni skal mælt fyrir um fyrirkomulag upplýsingaskipta, samstarfs og gagnkvæmrar aðstoðar milli stofnana og vinnumiðlana lögbærs aðildarríkis og aðildarríkisins sem viðkomandi fer til í atvinnuleit.

65. gr.

Atvinnulausir einstaklingar sem voru búsettir í öðru aðildarríki en hinu lögbæra aðildarríki

1. Einstaklingur, sem er að hluta til atvinnulaus eða í stopulli vinnu og var, þegar hann var síðast launþegi eða sjálfstætt starfandi, búsettur í öðru aðildarríki en lögbæra aðildarríkinu, skal vera skráður hjá vinnuveitanda sínum eða vinnumiðlun í lögbæra aðildarríkinu. Hann skal fá bætur í samræmi við löggjöf lögbæra aðildarríkisins líkt og hann væri búsettur í því aðildarríki. Stofnun lögbæra aðildarríkisins skal greiða þessar bætur.

2. Einstaklingur, sem er með öllu atvinnulaus og var, síðast þegar hann starfaði sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur, búsettur í öðru aðildarríki en lögbæra aðildarríkinu og er áfram búsettur í því aðildarríki eða snýr aftur til þess aðildarríkis skal vera skráður hjá vinnumiðlun í búsetuaðildarríkinu. Með fyrirvara um 64. gr. getur einstaklingur, sem er með öllu atvinnulaus, að auki, skráð sig hjá vinnumiðlun aðildarríkisins þar sem hann starfaði síðast sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur.

Atvinnulaus einstaklingur, annar en sá sem sækir vinnu yfir landamæri, sem snýr ekki aftur til búsetuaðildarríkis síns, skal skrá sig hjá vinnumiðlun í aðildarríkinu sem hann heyrði síðast undir löggjöf hjá.

3. Hinn atvinnulausi, sem um getur í fyrsta málslið 2. mgr., skal skrá sig í atvinnuleit hjá þar til bætti vinnumiðlun í aðildarríkinu þar sem hann er búsettur, um hann skulu gilda þær eftirlitsreglur sem viðkomandi stofnanir setja og hann skal hlíta þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis. Kjósi hann að skrá sig líka í atvinnuleit í aðildarríkinu þar sem hann starfaði síðast sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur skal hann uppfylla þau skilyrði sem gilda í því aðildarríki.

4. Í framkvæmdarreglugerðinni skal mælt fyrir um framkvæmd annars málsliðar 2. mgr. og annars málsliðar 3. mgr. sem og um fyrirkomulag upplýsingaskipta, samstarfs og gagnkvæmrar aðstoðar milli stofnana og vinnumiðlana í búsetuaðildarríkinu og því aðildarríki þar sem hann starfaði síðast.

5. a) Hinn atvinnulausi, sem um getur í fyrsta og öðrum málslið 2. mgr., skal fá bætur í samræmi við löggjöf búsetuaðildarríkisins eins og hann hefði heyrt undir þá löggjöf þegar hann starfaði síðast sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur. Stofnun á búsetustað skal greiða þessar bætur.

b) Starfandi maður, annar en sá sem sækir vinnu yfir landamæri, sem fær bætur á kostnað þar til bærrar stofnunar í aðildarríkinu þar sem hann heyrði síðast undir löggjöf skal fyrst fá, þegar hann snýr aftur til búsetuaðildarríkisins, bætur í samræmi við 64. gr. en bætur í samræmi við a-lið falla niður fyrir það tímabil sem hann fær bætur fyrir samkvæmt löggjöfinni sem hann heyrði síðast undir.

6. Bæturnar, sem stofnun á búsetustað sbr. 5. mgr. greiðir, skulu áfram vera á kostnað þeirrar stofnunar. Þó skal þar til bær stofnun aðildarríkisins, þar sem hlutaðeigandi einstaklingur heyrði síðast undir löggjöf, endurgreiða, með fyrirvara um 7. mgr., stofnun á búsetustað að fullu þá bótafjárhæð sem hún greiddi fyrstu þrjá mánuðina. Fjárhæð endurgreiðslunnar á þessu tímabili má ekki vera hærri en sú fjárhæð sem fengist greidd vegna atvinnuleysis samkvæmt löggjöf lögbærs aðildarríkis. Í því tilviki sem um getur í b-lið 5. mgr. skal tímabilið, sem bætur eru veittar fyrir skv. 64. gr., dragast frá því tímabili sem um getur í öðrum málslið þessarar málsgreinar. Mælt skal fyrir um fyrirkomulag endurgreiðslunnar í framkvæmdarreglugerðinni.

7. Þó skal endurgreiðslutímabilið, sem um getur í 6. mgr., lengjast í fimm mánuði hafi hlutaðeigandi einstaklingur, á næstliðnum 24 mánuðum, lokið a.m.k. 12 mánaða

starfstímabili sem launþegi eða sjálfstætt starfandi einstaklingur í aðildarríkinu sem hann heyrði síðast undir löggjöf hjá, gildi slík tímabil þegar ákvarða skal rétt til atvinnuleysisbóta.

8. Að því er varðar 6. og 7. mgr. er tveimur aðildarríkjum eða fleirum eða lögbærum yfirvöldum þeirra heimilt að semja sín í milli um annað fyrirkomulag á endurgreiðslum eða fella niður endurgreiðslur á milli stofnana sem undir þau heyrja.

7. KAFLI

Bætur sem eru veittar fyrir lögbundinn lífeyrisaldur

66. gr.

Bætur

Ef gildandi löggjöf bindur rétt til bóta, sem eru veittar fyrir lögbundinn lífeyrisaldur, því skilyrði að tryggingatímabilum eða starfstímabilum launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklinga sé lokið gildir 6. gr. ekki.

8. KAFLI

Fjölskyldubætur

67. gr.

Aðstandendur sem búsettir eru í öðru aðildarríki

Einstaklingur skal eiga rétt á fjölskyldubótum í samræmi við löggjöf lögbærs aðildarríkis, einnig vegna aðstandenda sem eru búsettir í öðru aðildarríki, eins og væru þeir búsettir í fyrrnefnda aðildarríkinu. Lífeyrisþegi, skal hins vegar, eiga rétt á fjölskyldubótum í samræmi við löggjöf þess aðildarríkis sem ber ábyrgð á lífeyri hans.

68. gr.

Reglur um forgang þegar bætur skarast

1. Í þeim tilvikum þar sem bætur eru veittar á sama tímabili og vegna sömu aðstandenda samkvæmt löggjöf fleiri en eins aðildarríkis skulu eftirfarandi reglur um forgang gilda:

a) ef um er að ræða bætur sem greiðast af fleiri en einu aðildarríki á mismunandi grundvelli skal forgangsroðin vera eftirfarandi: fyrst kemur réttur á grundvelli starfs launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklings, því næst réttur á grundvelli greiðslu lífeyris og í síðasta lagi réttur sem er fenginn á grundvelli búsetu,

b) ef um er að ræða bætur sem greiðast af fleiri en einu aðildarríki á sama grundvelli skal forgangsöröð ákveðin með vísan til eftirtalinna viðbótarviðmiðana:

69. gr.

Viðbótarákvæði

- i. ef um er að ræða rétt á grundvelli starfs launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklings: búsetustaðar barna, að því tilskildu að um slíkt starf sé að ræða og, að auki, þar sem við á, hæstu bótafjárhæðar sem kveðið er á um í löggjöfum sem stangast á. Í síðara tilvikinu skulu aðildarríkin deila með sér kostnaði vegna bótanna í samræmi við viðmiðanir sem mælt er fyrir um í framkvæmdarreglugerðinni,
- ii. ef um er að ræða rétt á grundvelli greiðslu lífeyris: búsetustaðar barna, að því tilskildu að lífeyrir sé greiddur samkvæmt löggjöf þess og, að auki, þar sem við á, lengsta trygginga- eða búsetutímabils samkvæmt löggjöfum sem stangast á,
- iii. ef um er að ræða rétt á grundvelli búsetu: búsetustaðar barna.

1. Hafi enginn réttur áunnist samkvæmt þeirri löggjöf, sem er tilnefnd skv. 67. og 68. gr., til viðbótarfjölskyldugreiðslna eða sérstakra fjölskyldugreiðslna vegna munaðarlausra barna skulu slíkar bætur greiðast sjálfkrafa og koma til viðbótar öðrum fjölskyldubótum sem hafa áunnist í samræmi við áður nefnda löggjöf, samkvæmt löggjöf þess aðildarríkis sem hinn látni heyrði lengst undir, að því marki sem hann hefur áunnið sér réttinn samkvæmt þeirri löggjöf. Hafi hann ekki áunnið sér rétt til bóta samkvæmt þeirri löggjöf skal athuga hvort skilyrði eru uppfyllt fyrir slíkum bótum samkvæmt löggjöf hinna aðildarríkanna og bætur greiddar, fyrst í því aðildarríki þar sem lengsta trygginga- eða búsetutímabilinu var lokið samkvæmt löggjöf þessara aðildarríkja, síðan næstlengsta o.s.frv.

2. Bótum, sem greiddar eru í formi lífeyris eða viðbótargreiðslna á lífeyri, skal úthlutað og þær reiknaðar út í samræmi við 5. kafla.

9. KAFLI

Sérstakar bætur í peningum sem eru ekki iðgjaldsskyldar

70. gr.

Almennt ákvæði

2. Ef réttur er fyrir hendi sem skarast skulu fjölskyldubætur greiddar í samræmi við þá löggjöf sem telst hafa forgang í samræmi við 1. mgr. Réttur til fjölskyldubóta samkvæmt annarri löggjöf, einni eða fleiri, sem stangast á, fellur niður að þeirri fjárhæð sem fyrrnefnda löggjöfin kveður á um en viðbót vegna mismunarins skal greidd, ef þörf er á, sem nemur fjárhæðinni sem er umfram þá fjárhæð. Þó þarf ekki að greiða slíka viðbót vegna mismunarins vegna barna sem hafa búsetu í öðru aðildarríki ef viðkomandi bótaréttur byggist eingöngu á búsetu.

3. Ef umsókn um fjölskyldubætur er lögð fram skv. 67. gr. hjá þar til bærrí stofnun í því aðildarríki sem setur löggjöfina sem gildir, en ekki samkvæmt forgangsrétti í samræmi við 1. og 2. mgr. þessarar greinar, skal:

1. Þessi grein gildir um sérstakar iðgjaldsfrjálssar bætur í peningum sem eru látnar í té samkvæmt löggjöf sem, vegna persónulegs gildissviðs hennar, markmiða laganna og/eða skilyrða fyrir bótarétti, hefur einkenni bæði almannatryggingalöggjafarinnar sem um getur í 3. mgr. og félagslegrar aðstoðar.

2. Í þessum kafla er með „sérstökum iðgjaldsfrjálsum bótum í peningum“ átt við bætur:

- a) sú stofnun senda umsóknina áfram án tafar til þar til bærrar stofnunar í aðildarríkinu sem setur löggjöfina sem gildir samkvæmt forgangsreglunni, láta viðeigandi einstakling vita og, með fyrirvara um ákvæði framkvæmdarreglugerðarinnar um bráðabirgðagreiðslu bóta, inna af hendi, ef þörf er á, viðbót vegna mismunarins sem um getur í 2. mgr.,
- b) þar til bær stofnun í aðildarríkinu, sem setur löggjöfina sem gildir samkvæmt forgangsreglunni, skal fjalla um þess umsókn eins og hún hefði verið afhent henni beint og sá dagur, þegar umsóknin var lögð fyrir fyrri stofnunina, telst umsóknardagur gagnvart stofnuninni sem hefur forgang.

a) sem er annaðhvort ætlað:

- i. að koma til viðbótar við, koma í stað eða auka við tryggingar gegn áhættu er þeir flokkar almannatrygginga, sem um getur í 1. mgr. 3. gr., taka til og sem trygginga hlutaðeigandi einstaklingum lágmarksframfærslutekjur með hliðsjón af efnahag og félagslegum aðstæðum í hlutaðeigandi aðildarríki,

eða

ii. einvörðungu að veita fötluðum sérstaka vernd, nátengda félagslegu umhverfi viðkomandi einstaklings í hlutaðeigandi aðildarríki,

og

b) sem eru fjármagnaðar eingöngu með lögboðinni skattlagningu sem er ætlað að ná yfir almenn opinber útgjöld og þar sem skilyrði fyrir veitingu og útreikningi bótanna eru ekki háð neinu framlagi af hálfu viðtakanda. Þó skulu bætur, sem veittar eru til viðbótar við iðgjaldsskyldar bætur, ekki teljast iðgjaldsskyldar bætur af þeirri ástæðu einni

og

c) sem eru taldar upp í X. viðauka.

3. Ákvæði 7. gr. og annarra kafla þessa bóls gilda ekki um bæturnar sem um getur í 2. mgr. þessarar greinar.

4. Bæturnar, sem um getur í 2. mgr., skulu eingöngu veittar í því aðildarríki þar sem hlutaðeigandi einstaklingar hafa búsetu, í samræmi við löggjöf þess. Stofnun á búsetustað skal úthluta bótunum og bera af þeim kostnað.

IV. BÁLKUR

FRAMKVÆMDARÁÐIÐ OG RÁÐGJAFARNEFNDIN

71. gr.

Skipan og starfshættir framkvæmdaráðsins

1. Framkvæmdaráðið um samræmingu almannatryggingakerfa (hér eftir nefnt „framkvæmdaráðið“), sem starfar í tengslum við framkvæmdastjórn Evrópubandalaganna, skal skipað fulltrúum frá ríkisstjórnnum allra aðildarríkjanna sem fá aðstoð sérfræðinga eftir þörfum. Fulltrúi framkvæmdastjórnar Evrópubandalaganna situr fundi framkvæmdaráðsins sem ráðgjafi.

2. Fulltrúar framkvæmdaráðsins skulu komast að samkomulagi um reglur þess.

Ákvarðanir um álitafni um túlkun, sem um getur í a-lið 72. gr., skulu teknar í samræmi við reglur um atkvæðagreiðslu sem komið er á með sáttmálanum og skulu þær birtar á tilskilinn hátt.

3. Framkvæmdastjórn Evrópubandalaganna skal sjá framkvæmdaráðinu fyrir skrifstofuþjónustu.

72. gr.

Hlutverk framkvæmdaráðsins

Framkvæmdaráðið skal:

- a) fjalla um öll álitafni er lúta að framkvæmd eða túlkun ákvæða þessarar reglugerðar eða framkvæmdarreglugerðarinnar, sem og samþykkt eða ráðstafana sem gerðar eru í samræmi við þær, án þess að slíkt skerði rétt hlutaðeigandi yfirvalda, stofnana og einstaklinga til að leita réttar síns samkvæmt þeirri málsmeðferð og fyrir þeim dómstólum sem kveðið er á um í löggjöf aðildarríkjanna, reglugerð þessari eða sáttmálanum,
- b) greiða fyrir samræmdri beitingu laga Bandalagsins, einkum með því að stuðla að gagnkvæmri miðlun reynslu og bestu stjórnsýsluvenja,
- c) stuðla að og auka samvinnu milli aðildarríkjanna og stofnana þeirra í málum er lúta að almannatryggingum, í því skyni m.a. að taka tillit til tiltekinna álitafna er varða tiltekna hópa manna; auðvelda framkvæmd aðgerða í samvinnuverkefnum yfir landamæri á sviði samræmingar almannatryggingakerfa,
- d) hvetja eins og hægt er til notkunar nýrrar tækni til að greiða fyrir fjálsri för fólks, einkum með því að færa aðferðir við upplýsingaskipti til nútímahorfs og laga upplýsingaflæði milli stofnana að rafrænum gagnaflutningi og að teknu tilliti til þróunar gagnavinnslu í hverju aðildarríki; framkvæmdaráðið skal samþykkja sameiginlegar reglur um skipulag gagnavinnsluþjónustu, einkum um öryggi og notkun staðla, og skal setja ákvæði um rekstur sameiginlegs hluta slíkrar þjónustu,
- e) taka að sér önnur verkefni sem heyra undir starfssvið þess samkvæmt þessari reglugerð og framkvæmdarreglugerðinni eða samþykktum og ráðstöfunum sem eru gerðar í samræmi við þær,

- f) leggja viðeigandi tillögur fyrir framkvæmdastjórn Evrópubandalaganna um samræmingu almannatryggingakerfa með það fyrir augum að bæta réttarreglur Bandalagsins og færa þær til nútímahorfs með samningu síðari reglugerða eða með öðrum gerningum sem kveðið er á um í sáttmálanum,
- g) fastsetja þá þætti sem taka á tillit til við gerð uppgjörsvagna kostnaðar sem stofnanir í aðildarríkjunum skulu bera samkvæmt þessari reglugerð og samþykkja ársuppgjör milli áðurnefndra stofnana á grundvelli skýrslu endurskoðunarnefndarinnar sem um getur í 74. gr.

73. gr.

Tækninefnd um gagnavinnslu

1. Tækninefnd um gagnavinnslu (hér eftir nefnd „tækninefndin“) skal starfa í tengslum við framkvæmdaráðið. Tækninefndin skal leggja fyrir framkvæmdaráðið tillögur að sameiginlegum reglum um uppbyggingu vegna reksturs gagnavinnsluþjónustu, einkum um öryggi og notkun staðla; hún skal skila skýrslum og rökstuddu álitum áður en framkvæmdaráðið tekur ákvarðanir sínar skv. d-lið 72. gr. Framkvæmdaráðið ákveður starfsreglur og skipan tækninefndarinnar.

2. Með þetta að markmiði ber tækninefndinni að:

- a) safna mikilvægum tækniskjölum og framkvæma rannsóknir og annast önnur störf sem nauðsynleg eru til að hún geti sinnt verkefnum sínum,
- b) leggja fyrir framkvæmdaráðið þær skýrslur og þau rökstuddu álit sem um getur í 1. mgr.,
- c) sinna öllum öðrum verkefnum og rannsóknum varðandi mál sem framkvæmdaráðið vísar til hennar,
- d) tryggja stjórnun tilraunaverkefna Bandalagsins um notkun gagnavinnsluþjónustu og, að því er varðar Bandalagið, rekstrarkerfa sem nota slíka þjónustu.

74. gr.

Endurskoðunarnefnd

1. Endurskoðunarnefnd skal starfa í tengslum við framkvæmdaráðið. Framkvæmdaráðið ákveður starfsreglur og skipan endurskoðunarnefndarinnar.

Endurskoðunarnefndin skal:

- a) sannprófa aðferð við að ákvarða og reikna út árlegan meðaltalskostnað sem aðildarríkin leggja fram,
- b) safna nauðsynlegum gögnum og sjá um nauðsynlega útreikninga fyrir árlegt yfirlit yfir kröfur hvers aðildarríkis,
- c) gera framkvæmdaráðinu reglulega grein fyrir árangrinum af framkvæmd þessarar reglugerðar og framkvæmdarreglugerðarinnar, einkum að því er varðar fjárhagslega þáttinn,
- d) láta framkvæmdaráðinu í té nauðsynleg gögn og skýrslur til að það geti tekið ákvarðanir skv. g-lið 72. gr.,
- e) leggja viðeigandi tillögur, sem hún kann að koma með, fyrir framkvæmdaráðið, þ.á m. um þessa reglugerð, í tengslum við a-, b- og c-lið,
- f) sinna öllum störfum, rannsóknum eða verkefnum varðandi mál sem framkvæmdaráðið vísar til hennar.

75. gr.

Ráðgjafarnefnd um samræmingu almannatryggingakerfa

1. Ráðgjafarnefnd um samræmingu almannatryggingakerfa (hér eftir nefnd „ráðgjafarnefndin“) er hér með stofnuð og hana skipa eftirfarandi fulltrúar frá sérhverju aðildarríkjanna:

- a) einn fulltrúi ríkisstjórnar,
- b) einn fulltrúi stéttarfélaga,
- c) einn fulltrúi frá samtökum vinnuveitenda.

Skipa skal varamann fyrir hvert aðildarríki fyrir alla framangreinda hópa.

Ráðið skipar aðal- og varamenn í ráðgjafarnefndina. Fulltrúi framkvæmdastjórnar Evrópubandalaganna fer með formennsku í ráðgjafarnefndinni. Ráðgjafarnefndin setur sér starfsreglur.

2. Ráðgjafarnefndin skal hafa umboð, að beiðni framkvæmdastjórnar Evrópubandalaganna eða framkvæmdaráðsins eða að eigin frumkvæði, til:

- a) að fjalla um almenn álitaeftni eða álitaeftni um meginreglur og vandamál sem upp kunna að koma við framkvæmd Bandalagsákvæða um samræmingu almannatryggingakerfa, einkum er varða tiltekna hópa manna,
- b) að setja fram álit um þessi mál fyrir framkvæmdaráðið og tillögur um breytingar á áður nefndum ákvæðum.

V. BÁLKUR

ÝMIS ÁKVÆÐI

76. gr.

Samstarf

1. Lögbær yfirlöng aðildarríkjanna skulu senda hvert öðru allar upplýsingar um:

- a) ráðstafanir sem gerðar eru til að koma þessari reglugerð til framkvæmda,
- b) lagabreytingar sem líklegar eru til að hafa áhrif á framkvæmd þessarar reglugerðar.

2. Yfirlöng og stofnanir aðildarríkjanna skulu á virkan hátt stuðla að framkvæmd þessarar reglugerðar og ganga fram sem um framkvæmd þeirra eigin löggjafar væri að ræða. Slík stjórnsýsluáðstoð skal að jafnaði vera endurgjaldslaus. Framkvæmdaráðið skal þó ákveða hvers konar útgjöld fást endurgreidd og lágmarksfjárhæð þeirra.

3. Yfirlöngum og stofnunum í aðildarríkjunum er heimilt, að því er þessa reglugerð varðar, að hafa bein samskipti sín í milli og við hlutaðeigandi einstaklinga eða fulltrúa þeirra.

4. Stofnanir og einstaklingar, sem heyra undir þessa reglugerð, skulu bundin gagnkvæmri upplýsinga- og samstarfskyldu til að tryggja rétta framkvæmd þessarar reglugerðar.

Stofnanir skulu, í samræmi við meginregluna um góða stjórnsýslu, svara öllum fyrirspurnum innan hæfilegs tíma og láta hlutaðeigandi einstaklingum í té, í þessu sambandi, allar upplýsingar sem þeir þurfa á að halda til að geta nýtt sér þau réttindi sem þeir öðlast með þessari reglugerð.

Hlutaðeigandi einstaklingar verða að tilkynna stofnunum í lögbæra aðildarríkinu og búsetuaðildarríkinu, eins fljótt og unnt er, um allar breytingar á persónulegum aðstæðum sínum eða fjölskylduhögum sem hafa áhrif á bótarétt þeirra samkvæmt þessari reglugerð.

5. Sé upplýsingaskyldan, sem um getur í þriðju undirgrein 4. mgr., ekki virt kann að verða gripið til hóflegra ráðstafana í samræmi við landslög. Slíkar ráðstafanir skulu þó vera hliðstæðar þeim sem gilda við svipaðar aðstæður samkvæmt landslögum og skulu ekki gera það ókleift eða óhóflega erfitt í framkvæmd fyrir umsækjendur að nýta sér þau réttindi sem þessi reglugerð veitir.

6. Komi upp erfiðleikar við túlkun eða beitingu þessarar reglugerðar, sem gætu teft réttindum einstaklings, sem heyrir undir hana, í tvísýnu, skal stofnun í lögbæru aðildarríki eða búsetuaðildarríki hlutaðeigandi einstaklings hafa samband við stofnun eða stofnanir í hlutaðeigandi aðildarríki eða aðildarríkjum. Sé ekki unnt að finna lausn innan hæfilegs tíma er viðkomandi yfirlöngum heimilt að fara þess á leit við framkvæmdaráðið að það grípi inn í.

7. Yfirlöngum, stofnunum og dómstólum eins aðildarríkis er ekki heimilt að hafna umsóknum eða öðrum skjölum, sem fyrir þau eru lögð, á þeirri forsendu að þau séu rituð á opinberri þjóðtungu annars aðildarríkis sem viðurkennd er sem opinbert tungumál stofnana Bandalagsins samkvæmt 290. gr. sáttmáls.

77. gr.

Vernd persónuupplýsinga

1. Ef yfirlöng eða stofnanir í aðildarríki miðla persónuupplýsingum til yfirvalda eða stofnana í öðru aðildarríki í samræmi við þessa reglugerð eða framkvæmdarreglugerðina skal slík upplýsingagjöf heyra undir löggjöf um gagnavernd sem aðildarríkið, sem miðlar upplýsingunum, setur. Hvers kyns miðlun upplýsinga til yfirvalds eða stofnunar í viðtökuaðildarríkinu, svo og geymsla, breytingar eða eyðing gagna sem það aðildarríki hefur látið í té, falla undir löggjöf um gagnavernd í viðtökuaðildarríkinu.

2. Senda skal nauðsynlegar upplýsingar vegna beitingar þessarar reglugerðar og framkvæmdarreglugerðarinnar milli aðildarríkja í samræmi við ákvæði Bandalagsins um vernd einstaklinga með hliðsjón af vinnslu og frjálsum flutningi persónuupplýsinga.

78. gr.

Gagnavinnsla

1. Aðildarríkin skulu smám saman taka í notkun nýja tækni vegna skipta á gögnum, aðgangs að þeim og vinnslu þeirra sem er nauðsynleg vegna beitingar þessarar reglugerðar og framkvæmdarreglugerðarinnar. Framkvæmdastjórn Evrópubandalaganna skal styðja við starfsemi sem þjónar sameiginlegum hagsmunum um leið og aðildarríkin hafa komið slíkri gagnavinnsluþjónustu á fót.

2. Hvert aðildarríki ber ábyrgð á að reka sinn hluta gagnavinnsluþjónustunnar í samræmi við ákvæði Bandalagsins um vernd einstaklinga með hliðsjón af vinnslu og frjálsum flutningi persónuupplýsinga.

3. Rafrænu skjali, sem stofnun sendir eða gefur út í samræmi við þessa reglugerð og framkvæmdarreglugerðina, má yfirvald eða stofnun í öðru aðildarríki ekki hafna með þeim rökum að þau berist með rafrænum hætti hafi viðtökustofnunin lýst því yfir að hún sé fær um að taka við rafrænum gögnum. Afritun og skráning slíkra skjala telst vera rétt og nákvæm afritun frumskjalsins eða skráning á þeim upplýsingum sem um er að ræða, nema annað þyki sannað.

4. Rafræn gögn teljast gild ef nægilegar öryggisráðstafanir hafa verið gerðar varðandi tölvukerfið, sem gögnin eru skráð á, til að ekki sé hægt að breyta eða birta öðrum skráðar upplýsingar eða veita óheimilan aðgang að þeim. Skráðar upplýsingar verður að vera unnt að afrita hvenær sem er til tafarlauss aflestrar. Þegar rafrænt skjal er sent frá einni almannatryggingastofnun til annarrar skal gera viðeigandi öryggisráðstafanir í samræmi við ákvæði Bandalagsins um vernd einstaklinga með hliðsjón af vinnslu og frjálsum flutningi persónuupplýsinga.

79. gr.

Fjármögnun aðgerða á sviði almannatrygginga

Í tengslum við þessa reglugerð og framkvæmdarreglugerðina getur framkvæmdastjórn Evrópubandalaganna fjármagnað, að fullu eða að hluta til:

a) aðgerðir sem miða að því að bæta upplýsingaskipti milli almannatryggingayfirvalda og stofnana í aðildarríkjunum, einkum rafræn gagnaskipti,

b) aðrar aðgerðir sem miða að því að miðla upplýsingum um réttindi og skyldur, sem af þessari reglugerð leiða, til þeirra sem undir hana heyra og fulltrúa þeirra eftir þeim leiðum sem best henta til þess.

80. gr.

Undanþágur

1. Allar undanþágur frá eða lækkanir á sköttum, stimpilgjöldum og lögbókunar- eða skráningargjöldum, sem kveðið er á um í löggjöf eins aðildarríkis vegna vottorða eða annarra skjala sem viðkomandi yfirvöld krefjast við beitingu löggjafar þess aðildarríkis, skulu einnig ná til hliðstæðra vottorða eða skjala sem leggja skal fram samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis eða reglugerð þessari.

2. Allar yfirlýsingar, skjöl og hvers kyns vottorð sem krafist er vegna beitingar þessarar reglugerðar skulu undanþegin staðfestingu utanríkisþjónustu eða ræðismanna.

81. gr.

Kröfur, yfirlýsingar eða málskot

Kröfur, yfirlýsingar eða málskot, sem hefði átt að leggja fram hjá yfirvaldi, stofnun eða dómstóli í aðildarríki innan tiltekins frests við beitingu löggjafar þess aðildarríkis, skulu talin lögmæt ef gögnin eru lögð fram innan sama frests hjá samsvarandi yfirvaldi, stofnun eða dómstóli í öðru aðildarríki. Í slíku tilviki skal yfirvald, stofnun eða dómstóll, sem taka við kröfu, yfirlýsingu eða málskoti, framsenda lögbæru yfirvaldi, stofnun eða dómstóli í fyrra aðildarríkinu þessi gögn tafarlaust, annaðhvort beint eða fyrir milligöngu lögbærra yfirvalda í hlutaðeigandi aðildarríki. Sá dagur þegar slíkar kröfur, yfirlýsingar eða málskot eru lagðar fram hjá yfirvaldi, stofnun eða dómstóli í síðara aðildarríkinu telst vera skiladagur gagnanna til lögbærs yfirvalds, stofnunar eða dómstóls.

82. gr.

Læknisskoðanir

Heimilt er að læknisskoðanir, sem kveðið er á um í löggjöf eins aðildarríkis, fari fram í öðru aðildarríki, að beiðni þar til bærrar stofnunar, hjá stofnun á búsetu- eða dvalarstað umsækjanda eða þess sem á rétt á bótum samkvæmt þeim skilmálum sem mælt er fyrir um í framkvæmdarreglugerðinni eða samkvæmt þeim skilmálum sem lögbær yfirvöld hlutaðeigandi aðildarríkja hafa komið sér saman um.

83. gr.

Framkvæmd löggjafar

Sérákvæði um framkvæmd löggjafar tiltekinna aðildarríkja eru sett fram í XI. viðauka.

84. gr.

Innheimta iðgjalda og endurheimt bóta

1. Heimilt er að innheimta iðgjöld, sem ber að greiða stofnun í einu aðildarríki, og endurheimta bætur, sem stofnun í einu aðildarríki hefur greitt en bar ekki að greiða, í öðru aðildarríki í samræmi við starfsreglur og með þeim tryggingum og forgangsrétti sem gilda um innheimtu iðgjalda sem ber að greiða og endurheimt bóta, sem greiddar hafa verið en bar ekki að greiða, samsvarandi stofnunum í síðarnefnda aðildarríkinu.

2. Framfylgjanlegar ákvarðanir dómsmálayfirvalds og stjórnvalds er varða innheimtu iðgjalda, vaxta og hvers konar annarra gjalda eða endurheimt bóta, sem greidd hafa verið en bar ekki að greiða samkvæmt löggjöf eins aðildarríkis, skulu viðurkenndar og þeim skal, að beiðni þar til bærrar stofnunar, framfylgt í öðru aðildarríki, innan þeirra marka og í samræmi við þá málsmeðferð sem mælt er fyrir um í löggjöf síðarnefnda aðildarríkisins og þá málsmeðferð sem þar gildir um svipaðar ákvarðanir. Lýsa skal slíkar ákvarðanir framfylgjanlegar í því aðildarríki að því marki sem krafist er í löggjöf og annarri málsmeðferð sama aðildarríkis.

3. Kröfur stofnunar í einu aðildarríki skulu við fullnustumeðferð, gjaldprotameðferð eða sáttameðferð í öðru aðildarríki njóta sama forgangs og veittur er kröfum sömu tegundar samkvæmt löggjöf síðarnefnda aðildarríkisins.

4. Málsmeðferð vegna framkvæmdar þessarar greinar, þ.m.t. endurgreiðsla kostnaðar, skal vera samkvæmt framkvæmdarreglugerðinni eða, ef nauðsyn krefur og sem viðbótarráðstöfun, samkvæmt samkomulagi milli aðildarríkja.

85. gr.

Réttur stofnana

1. Fá einstaklingur greiddar bætur samkvæmt löggjöf eins aðildarríkis vegna meiðsla sem hann hlaut í öðru aðildarríki fellur réttur stofnunar, sem ber ábyrgð á bótagreiðslum, gagnvart skaðabótaskyldum þriðja aðila undir eftirfarandi reglur:

a) ef sú stofnun, sem ber ábyrgð á bótunum, gengur, í krafti þeirrar löggjafar sem hún starfar eftir, inn í réttarstöðu kröfuhafa gagnvart þriðja aðila skal sérhvert aðildarríki viðurkenna slík kröfuhafaskipti,

b) ef stofnun, sem ber ábyrgð á bótunum, á beinan kröfurétt á hendur þriðja aðila skal sérhvert aðildarríki viðurkenna þann rétt.

2. Ef einstaklingur fær greiddar bætur samkvæmt löggjöf eins aðildarríkis vegna meiðsla sem hann hlaut í öðru aðildarríki skulu ákvæði áður nefndrar löggjafar, sem ákvarða hvenær vinnuveitendur eða starfsmenn þeirra eru undanþegnin einkaréttarábyrgð, einnig gilda um áður nefndan einstakling eða þar til bæra stofnun.

Ákvæði 1. mgr. gilda einnig um rétt þeirrar stofnunar sem greiðir bæturnar gagnvart vinnuveitanda eða starfsmönnum hans í þeim tilvikum þegar þeir eru ekki undanþegnin ábyrgð.

3. Þegar tvö eða fleiri aðildarríki eða lögbær yfirvöld þeirra hafa, í samræmi við 3. mgr. 35. gr. og/eða 2. mgr. 41. gr., gert með sér samkomulag um að falla frá endurgreiðslum milli stofnana, sem heyra undir lögsögu þeirra, eða þar sem endurgreiðsla er óháð bótafjárhæðinni sem raunverulega er greidd skal fara með hvers kyns rétt sem skapast gagnvart skaðabótaskyldum þriðja aðila samkvæmt eftirfarandi reglum:

a) ef stofnun í búsetu- eða dvalaraðildarríki greiðir einstaklingi bætur vegna meiðsla sem hann hefur hlotið á yfirráðasvæði þess skal sú stofnun, í samræmi við ákvæði þeirrar löggjafar, notfæra sér réttinn til kröfuhafaskipta eða gera beina kröfur á hendur skaðabótaskyldum þriðja aðila vegna bóta fyrir meiðslin,

b) við framkvæmd a-liðar:

i. er litið svo á að bótaþegi sé tryggður hjá stofnun á búsetu- eða dvalarstað,

og

ii. telst sú stofnun vera stofnunin sem ber ábyrgð á greiðslu bóttanna,

c) ákvæði 1. og 2. mgr. gilda áfram um allar bætur sem ekki falla undir áðurgreint samkomulag um að falla frá endurgreiðslum eða endurgreiðslu sem er óháð bótafjárhæðinni sem raunverulega er greidd.

86. gr.

Tvíhliða samningar

Að því er varðar tengslin milli Lúxemborgar annars vegar og Frakklands, Þýskalands og Belgíu hins vegar skal beitingin og lengd tímabilsins, sem um getur í 7. mgr. 65. gr., vera með fyrirvara um að gerðir verði tvíhliða samningar.

VI. BÁLKUR

UMBREYTINGAR- OG LOKAÁKVÆÐI

87. gr.

Umbreytingarákvæði

1. Þessi reglugerð veitir engan rétt til bóta vegna tímabilsins fyrir þann dag þegar hún kemur til framkvæmda.

2. Við ákvörðun á rétti til bóta, sem ávinnst samkvæmt þessari reglugerð, skal taka tillit til hvers kyns tryggingatímabila og, eftir því sem við á, starfstímabila launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklings eða búsetutímabila sem lokið er samkvæmt löggjöf aðildarríkis fyrir þann dag þegar reglugerð þessi kemur til framkvæmda í viðkomandi aðildarríki.

3. Með fyrirvara um ákvæði 1. mgr. veitir þessi reglugerð rétt jafnvel þótt hann tengist tilviki sem átti sér stað fyrir þann dag er reglugerð þessi kemur til framkvæmda í viðkomandi aðildarríki.

4. Hverjar þær bætur, sem hafa ekki verið veittar eða hafa verið felldar niður tímabundið vegna þjóðernis eða búsetustaðar hlutaðeigandi einstaklings, skulu greiddar eða greiðslur teknar upp að nýju, að beiðni hlutaðeigandi einstaklings, frá þeim degi er reglugerð þessi kemur til framkvæmda í hlutaðeigandi aðildarríki, að því tilskildu að réttur sem áður var tilefni bótagreiðslna hafi ekki þegar verið bættur með eingreiðslu.

5. Endurskoða má réttindi einstaklings, sem hefur fengið lífeyri fyrir þann dag er reglugerð þessi kemur til framkvæmda í aðildarríki, að beiðni hlutaðeigandi einstaklings, að teknu tilliti til þessarar reglugerðar.

6. Ef sú beiðni, sem um getur í 4. eða 5. mgr., er lögð fram innan tveggja ára frá þeim degi er reglugerð þessi kemur til framkvæmda í aðildarríki, skulu þau réttindi, sem áunnin eru samkvæmt þessari reglugerð, gilda frá þeim degi og jafnframt skal óheimilt að beita löggjöf aðildarríkis er varðar missi eða takmörkun réttinda gagnvart hlutaðeigandi einstaklingum.

7. Ef umsókn sú, sem um getur í 4. og 5. mgr., er lögð fram eftir að tveggja ára fresturinn frá þeim degi er reglugerð þessi kom til framkvæmda í hlutaðeigandi aðildarríki er útrunninn gilda þau réttindi sem viðkomandi hefur ekki þegar misst eða eru ekki háð tímatakmörkunum frá þeim degi er beiðnin var lögð fram, nema í þeim tilvikum þar sem ákvæði samkvæmt löggjöf aðildarríkis eru hagstæðari.

8. Heyri einstaklingur samkvæmt þessari reglugerð undir löggjöf annars aðildarríkis en þess sem er ákvarðað í samræmi við II. bálk reglugerðar (EBE) nr. 1408/71 skal hann áfram heyra undir þá löggjöf svo lengi sem aðstæður hans haldast óbreyttar, nema hann fari fram á að vera færður undir löggjöfina sem hann heyrir undir samkvæmt þessari reglugerð. Beiðnin skal lögð fram hjá þar til bærri stofnun aðildarríkisins, sem setur löggjöfina sem gildir samkvæmt þessari reglugerð, innan þriggja mánaða frá þeim degi er reglugerð þessi kemur til framkvæmda ef hlutaðeigandi einstaklingur á að heyra undir löggjöf þess aðildarríkis frá og með þeim degi er þessi reglugerð kemur til framkvæmda. Sé beiðnin lögð fram eftir að þeim fresti lýkur skal breytingin eiga sér stað fyrsta dag næsta mánaðar.

9. Ákvæði 55. gr. þessarar reglugerðar gilda eingöngu um lífeyri sem ekki fellur undir 46. gr. c í reglugerð (EBE) nr. 1408/71 á þeim degi er reglugerð þessi kemur til framkvæmda.

10. Ákvæði annars málsliðar í 2. og 3. mgr. 65. gr. öðlast gildi gagnvart Lúxemborg í síðasta lagi tveimur árum eftir að reglugerð þessi kemur til framkvæmda.

11. Aðildarríkin skulu sjá til þess að viðeigandi upplýsingar séu veittar um þær breytingar á réttindum og skyldum sem tekin eru upp í þessari reglugerð og framkvæmdarreglugerðinni.

88. gr.

Uppfærsla viðaukanna

Viðaukar þessarar reglugerðar skulu endurskoðaðir reglulega.

89. gr.

Framkvæmdarreglugerð

Mælt er fyrir um nánari reglur um framkvæmd þessarar reglugerðar í sérstakri reglugerð.

90. gr.

Niðurfelling

1. Reglugerð ráðsins (EBE) nr. 1408/71 er felld úr gildi frá og með þeim degi er reglugerð þessi kemur til framkvæmda.

Reglugerð (EBE) nr. 1408/71 heldur þó gildi sínu og réttaráhrifum með tilliti til:

- a) reglugerðar ráðsins (EB) nr. 859/2003 frá 14. maí 2003 um að láta ákvæði reglugerðar (EBE) nr. 1408/71 og reglugerðar (EBE) nr. 574/72 ná til ríkisborgara þriðju landa sem þessi ákvæði taka ekki þegar til einungis á grundvelli þjóðernis þeirra ⁽¹⁾, að svo miklu leyti sem sú reglugerð hefur ekki verið felld úr gildi eða henni breytt,
- b) reglugerðar ráðsins (EBE) nr. 1661/85 frá 13. júní 1985 sem mælir fyrir um tæknilega aðlögun að reglum Bandalagsins um almannatryggingar fyrir farandlaunþega vegna Grænlands ⁽²⁾, að svo miklu leyti sem sú reglugerð hefur ekki verið felld úr gildi eða henni breytt,

- c) samningsins um Evrópska efnahagssvæðið ⁽³⁾ og samningsins milli Evrópubandalagsins og aðildarríkja þess, annars vegar, og Ríkjasambandsins Sviss, hins vegar, um frjálsa för fólks ⁽⁴⁾ og annarra samninga sem í eru tilvísanir til reglugerðar (EBE) nr. 1408/71, að svo miklu leyti sem ekki hafa verið gerðar breytingar á þeim samningum í ljósi þessarar reglugerðar.

2. Líta ber á tilvísanir í reglugerð (EBE) nr. 1408/71 til tilskipunar ráðsins 98/49/EB frá 29. júní 1998 um verndun viðbótarlífeyrisréttinda launþega og sjálfstætt starfandi einstaklinga sem flytjast á milli aðildarríkja ⁽⁵⁾ sem tilvísanir til þessarar reglugerðar.

91. gr.

Gildistaka

Reglugerð þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

Hún kemur til framkvæmda á þeim degi þegar framkvæmdarreglugerðin öðlast gildi.

Reglugerð þessi er bindandi í heild sinni og gildir í öllum aðildarríkjunum án frekari lögfestingar.

Gjört í Brussel 29. apríl 2004.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

P. Cox

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

M. Mc Dowell

forseti.

⁽¹⁾ Stjtið. ESB L 124, 20.5.2003, bls. 1.

⁽²⁾ Stjtið. EB L 160, 20.6.1985, bls. 7.

⁽³⁾ Stjtið. EB L 1, 3.1.1994, bls. 1.

⁽⁴⁾ Stjtið. EB L 114, 30.4.2002, bls. 6. Samningnum var síðast breytt með ákvörðun nefndar ESB-Sviss 2/2003/EB (Stjtið. ESB L 187, 26.7.2003, bls. 55).

⁽⁵⁾ Stjtið. EB L 209, 25.7.1998, bls. 46.

*I. VIÐAUKI***FYRIRFRAMGREIDDUR FRAMFÆRSLUEYRIR OG SÉRSTAKAR GREIÐSLUR
VEGNA BARNSBURÐAR OG ÆTTLEIÐINGA**

(z-liður 1. gr.)

I. Fyrirframgreiddur framfærslueyrir (barnsmeðlag)**A. BELGÍA**

Fyrirframgreiðsla á framfærslueyri samkvæmt lögum frá 21. febrúar 2003 en með þeim er komið á fót framfærslugreiðslustofnun innan opinberrar þjónustu ríkisins, fjármáladeild

B. DANMÖRK

Mælt er fyrir um fyrirframgreitt barnsmeðlag í lögum um barnabætur

Fyrirframgreitt barnsmeðlag, samræmt með lögum nr. 765 frá 11. september 2002

C. ÞÝSKALAND

Fyrirframgreiðsla á framfærslueyri samkvæmt þýskum lögum um fyrirframgreiddan framfærslueyri (Unterhaltsvorschussgesetz) frá 23. júlí 1979

D. FRAKKLAND

Fjölskyldustuðningsgreiðsla er greidd vegna barns ef annað foreldri eða bæði eru í vanskilum með eða eru ófær um að standa við framfærsluskuldbindingar sínar eða framfærslugreiðslur sem mælt er fyrir um í úrskurði dómstóls

E. AUSTURRÍKI

Fyrirframgreiðsla á framfærslueyri samkvæmt Sambandslögum um fyrirframgreiðslu á framfærslueyri vegna barns (Unterhaltsvorschussgesetz 1985 – UGV)

F. PORTÚGAL

Fyrirframgreiðsla á framfærslueyri (lög nr. 75/98, 19. nóvember, um að tryggja framfærslu ólögráða barna)

G. FINNLAND

Framfærslugreiðslur samkvæmt lögum um að tryggja framfærslu barna (671/1998)

H. SVÍÞJÓÐ

Framfærslugreiðsla samkvæmt lögum um framfærslustuðning (1996:1030)

II. Sérstakar greiðslur vegna barnsburðar og ættleiðingar**A. BELGÍA**

Greiðsla vegna barnsburðar og styrkur vegna ættleiðingar

B. SPÁNN

Styrkur vegna barnsburðar í formi eingreiðslu

C. FRAKKLAND

Styrkir vegna barnsburðar eða ættleiðingar sem hluti af „barnabótum vegna ungbarna og smábarna“

D. LÚXEMBORG

Meðgöngugreiðsla

Greiðsla vegna barnsburðar.

E. FINNLAND

Fæðingarpakki vegna meðgöngu og fæðingar, eingreiðslustyrkur vegna meðgöngu og fæðingar og aðstoð í formi eingreiðslu til að mæta kostnaði vegna alþjóðlegrar ættleiðingar samkvæmt lögum um styrki vegna meðgöngu og fæðingar.

*II. VIÐAUKI***ÁKVÆÐI SAMNINGA SEM GILDA ÁFRAM OG, EFTIR ATVIKUM, EIGA AÐEINS
VIÐ UM EINSTAKLINGA SEM FALLA UNDIR ÞÁ**

(1. mgr. 8. gr.)

Evrópuþingið og ráðið ákvarða efni þessa viðauka í samræmi við sáttmálann eins fljótt og unnt er og eigi síðar en þann dag sem beiting þessarar reglugerðar hefst sem um getur í 91. gr.

III. VIÐAUKI

**TAKMÖRKUN AÐSTOÐAR TIL AÐSTANDENDA ÞEIRRA SEM SÆKJA VINNU YFIR
LANDAMÆRI**

(2. mgr. 18. gr.)

DANMÖRK

SPÁNN

ÍRLAND

HOLLAND

FINNLAND

SVÍÐJÓÐ

BRESKA KONUNGRÍKIÐ

—

*IV. VIÐAUKI***AUKIN RÉTTINDI LÍFEYRISÞEGA SEM SNÚA TIL BAKA TIL LÖGBÆRS AÐILDARRÍKIS**

(2. mgr. 27. gr.)

BELGÍA

ÞÝSKALAND

GRIKKLAND

SPÁNN

FRAKKLAND

ÍTALÍA

LÚXEMBORG

AUSTURRÍKI

SVÍÐJÓÐ

—

V. VIÐAUKI

**AUKIN RÉTTINDI TIL ÞEIRRA SEM ÁÐUR SÓTTU VINNU YFIR LANDAMÆRI OG
SNÚA AFTUR TIL AÐILDARRÍKIS ÞAR SEM ÞEIR STÖRFUÐU ÁÐUR SEM
LAUNÞEGAR EÐA SJÁLFSÞETT STARFANDI EINSTAKLINGAR (Á EINUNGIS VIÐ
EF AÐILDARRÍKIÐ, ÞAR SEM SÚ STOFNUN ER SEM BER ÁBYRGÐ Á KOSTNAÐI
VIÐ AÐSTOÐ TIL LÍFEYRISÞEGANS Í BÚSETU AÐILDARRÍKINU, ER EINNIG Í
SKRÁNNI)**

(2. mgr. 28. gr.)

BELGÍA

ÞÝSKALAND

SPÁNN

FRAKKLAND

LÚXEMBOURG

AUSTURRÍKI

PORTÚGAL

—

VI. VIÐAUKI

TEGUND LÖGGJAFAR SEM SKAL LÚTA SÉRSTAKRI SAMRÆMINGU

(1. mgr. 44. gr.)

A. GRIKKLAND

Löggjöf er varðar tryggingakerfi landbúnaðarins (OGA) samkvæmt lögum nr. 4169/1961

B. ÍRLAND

Ákvæði II. hluta 15. kafla laga um félagslega velferð (Social Welfare (Consolidation) Act), 1993

C. FINNLAND

Örorkulífeyrir sem er ákvarðaður í samræmi við almannalífeyrslög frá 8. júní 1956 og veittur samkvæmt umbreytingarreglum almannalífeyrslaganna (547/93)

Almannalífeyrir til fatlaðra einstaklinga eða þeirra sem verða fatlaðir ungir að aldri (almannalífeyrslögin (547/93))

D. SVÍÐJÓÐ

Tekjutengdar sjúkrabætur og ástundunargreiðslur (lög 1962:381, eins og þeim var breytt með lögum 2001:489)

E. BRESKA KONUNGRÍKID

a) Stóra-Bretland

Ákvæði 30. liðar A (5. liður), 40., 41. og 68. liðar iðgjalda- og bótaganna 1992

b) Norður-Írland

Ákvæði 30. liðar A (5. liður), 40., 41. og 68. liðar iðgjalda- og bótaganna frá 1992 (Norður-Írland)

VII. VIÐAUKI

SAMSVÖRUN Í LÖGGJÖF AÐILDARRÍKJA UM SKILYRÐI ER VARÐA ÖRORKUSTIG

(3. mgr. 46. gr. reglugerðarinnar)

BELGÍA

Aðildarríki	Kerfi stofnana í aðildarríkjum sem hafa ákveðið að viðurkenna örorkustig	Kerfi belgískra stofnana, sem ákvörðun er bindandi fyrir, ef um samsvörun er að ræða				
		Almenna kerfið	Tryggingar námumanna		Tryggingar sjómanna	Almannatryggingaskrifstofa fyrir umdæmin handan hafis (Ossom)
			Almenn örorka	Starfsörorka		
FRAKKLAND	1. Almenna kerfið:					
	– III. flokkur (stöðug umönnun)	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– II. flokkur	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– I. flokkur	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	2. Tryggingar í landbúnaði					
	– Alger, almenn örorka	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– Almenn örorka að tveimur þriðju	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– Stöðug umönnun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	3. Tryggingar námumanna:					
	– Almenn örorka að hluta	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– Stöðug umönnun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– Starfsörorka	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
	4. Tryggingar sjómanna:					
– Almenn örorka	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	
– Stöðug umönnun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	
– Starfsörorka	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	
ÍTALÍA	1. Almenna kerfið:					
	– Örorka – verkafólk	Engin samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– Örorka – skrifstofufólk	Engin samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	2. Tryggingar sjómanna:					
– Ófærni til sjómennsku	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	
LÚXEMBOURG ⁽¹⁾	Örorka starfandi fólks – verkafólk	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	Örorka – skrifstofufólk	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun

⁽¹⁾ Færslur um samsvörun milli Lúxemborgar og Frakklands eða Belgíu munu taka tæknilegum breytingum með hliðsjón af breytingum sem gerðar hafa verið á lúxemborgskum lögum.

FRAKKLAND

Aðildarríki	Kerfi stofnana í aðildarríkjum sem hafa ákveðið að viðurkenna örorkustig	Kerfi franskra stofnana, sem ákvörðun er bindandi fyrir, ef um samsvörun er að ræða											
		Almenna kerfið			Tryggingar í landbúnaði			Tryggingar námumanna			Tryggingar sjómanna		
		I. flokkur	II. flokkur	III. flokkur Stöðug umönnun	Örorka að tveimur þriðju	Alger örorka	Stöðug umönnun	Almenn örorka að tveimur þriðju	Stöðug umönnun	Starfsörorka	Almenn örorka að tveimur þriðju	Alger starfsörorka	Stöðug umönnun
BELGÍA	1. Almenna kerfið	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
	2. Tryggingar námumanna												
	– almenn örorka að hluta	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
	– starfsörorka	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun (²)	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
	3. Tryggingar sjómanna	Samsvörun (¹)	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun (¹)	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun (¹)	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
ÍTALÍA	1. Almenna kerfið												
	– örorka – verkafólk	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
	– örorka – skrifstofufólk	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
	2. Tryggingar sjómanna												
	– ófærni til sjómennsku	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
LÚXEM- BORG (³)	Örorka – verkafólk	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
	Örorka – skrifstofufólk	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun

(¹) Að því marki sem örorka sú, sem belgisku stofnanirnar viðurkenna, er almenn örorka.

(²) Aðeins ef belgiska stofnunin hefur viðurkennt að launþegi sé ófær til vinnu neðanjarðar eða ofanjarðar.

(³) Færslur um samsvörun milli Lúxemborgar og Frakklands eða Belgiu munu taka tæknilegum breytingum með hliðsjón af breytingum sem gerðar hafa verið á lúxemborgskum lögum.

ÍTALÍA

Aðildarríki	Kerfi stofnana í aðildarríkjum sem hafa ákveðið að viðurkenna örorkustig	Kerfi ítalskra stofnana, sem ákvörðun er bindandi fyrir, ef um samsvörun er að ræða		
		Almenna kerfið		Ófærni til sjómennsku
		Verkafólk	Skrifstofufólk	
BELGÍA	1. Almenna kerfið	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
	2. Tryggingar námumanna – almenn örorka að hluta – starfsörorka	Samsvörun Engin samsvörun	Samsvörun Engin samsvörun	Engin samsvörun Engin samsvörun
	3. Tryggingar sjómanna	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
FRAKKLAND	1. Almenna kerfið – III. flokkur (stöðug umönnun)	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– II. flokkur	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– I. flokkur	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	2. Tryggingar í landbúnaði – alger, almenn örorka	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– almenn örorka að hluta	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– stöðug umönnun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	3. Tryggingar námumanna – almenn örorka að hluta	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– stöðug umönnun	Samsvörun	Samsvörun	Engin samsvörun
	– starfsörorka	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
	4. Tryggingar sjómanna – almenn örorka að hluta	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
	– stöðug umönnun	Engin samsvörun	Engin samsvörun	Engin samsvörun
	– starfsörorka			

LÚXEMBOURG ⁽¹⁾

Aðildarríki	Kerfi stofnana í aðildarríkjum sem hafa ákveðið að viðurkenna örorkustig	Kerfi lúxemborgskra stofnana, sem ákvörðun er bindandi fyrir, ef um samsvörun er að ræða	
		Örorka – verkafólk	Örorka – skrifstofufólk
BELGÍA	1. Almenna kerfið	Samsvörun	Samsvörun
	2. Tryggingar námumanna: – almenn örorka að hluta – starfsörorka	Engin samsvörun Engin samsvörun	Engin samsvörun Engin samsvörun
	3. Tryggingar sjómanna	Samsvörun ⁽¹⁾	Samsvörun ⁽¹⁾
FRAKKLAND	1. Almenna kerfið: – III. flokkur (stöðug umönnun)	Samsvörun	Samsvörun
	– II. flokkur	Samsvörun	Samsvörun
	– I. flokkur	Samsvörun	Samsvörun
	2. Tryggingar í landbúnaði: – alger, almenn örorka	Samsvörun	Samsvörun
	– almenn örorka að tveimur þriðju	Samsvörun	Samsvörun
	– stöðug umönnun	Samsvörun	Samsvörun
	3. Tryggingar námumanna: – almenn örorka að tveimur þriðju	Samsvörun	Samsvörun
	– stöðug umönnun	Samsvörun	Samsvörun
	– alger, almenn örorka	Engin samsvörun	Engin samsvörun
	4. Tryggingar sjómanna: – almenn örorka að hluta	Samsvörun	Samsvörun
	– stöðug umönnun	Samsvörun	Samsvörun
	– starfsörorka	Engin samsvörun	Engin samsvörun

⁽¹⁾ Að því marki sem örorka sú, sem belgíska stofnunin viðurkennir, er almenn örorka.

⁽¹⁾ Færslur um samsvörun milli Lúxemborgar og Frakklands eða Belgiu munu taka tæknilegum breytingum með hliðsjón af breytingum sem gerðar hafa verið á lúxemborgskum lögum.

VIII. VIÐAUKI

TILVIK ÞAR SEM SJÁLFSTÆÐAR BÆTUR ERU JAFNHÁAR OG EÐA HÆRRI EN
HLUTFALLSLEGAR BÆTUR

(4. mgr. 52. gr.)

A. DANMÖRK

Allar umsóknir um lífeyri sem um getur í lögum um almannalífeyri, þó ekki lífeyri sem um getur í IX. viðauka

B. FRAKKLAND

Allar umsóknir um lífeyrisbætur eða bætur til eftirlifenda samkvæmt viðbótarlífeyrisherfi fyrir launþega eða sjálfstætt starfandi einstaklinga, að frátöldum umsóknum um elli- eða ekknalífeyri samkvæmt viðbótarlífeyrisherfi fyrir öryggis- og þjónustuliða í almenningsflugi

C. ÍRLAND

Allar umsóknir um eftirlaunalífeyri, ellilífeyri (iðgjaldsskyldan), ekknalífeyri (iðgjaldsskyldan) og ekkjalífeyri (iðgjaldsskyldan)

D. HOLLAND

Ef einstaklingur á rétt á lífeyri á grundvelli hollenskra laga um almennar ellitryggingar (AOW)

E. PORTÚGAL

Kröfur um örorku-, elli- og eftirlifendalífeyri, þó ekki í þeim tilvikum þar sem samanlögð tryggingatímabil, sem er lokið samkvæmt löggjöf í fleiri aðildarríkjum en einu, jafngilda 21 almanaksári eða meira, innlend tryggingatímabil eru 20 ár eða styttri og útreikningur er gerður skv. 11. gr. lagaúrskurðar nr. 35/2002, 19. febrúar, þar sem reglur um ákvörðun lífeyrisfjárhæðar eru skilgreindar. Með því að beita í þeim tilvikum þeim útreikningi lífeyris sem er hagstæðari getur fjárhæð, sem er reiknuð á grundvelli hlutfallslegs útreiknings, verið hærri en fæst með sjálfstæðum útreikningi.

F. SVÍÐJÓÐ

Tekjutengdur ellilífeyrir (lög 1998:674), tekjutengdur eftirlifendalífeyrir í formi aðlögunarlífeyris og lífeyrisgreiðslur til barna ef andlát ber að fyrir 1. janúar 2003 og ekknalífeyrir (lög 2000:461 og lög 2000:462)

G. BRESKA KONUNGRÍKID

Allar umsóknir um eftirlaunalífeyri, ekknalífeyri og bætur vegna ástvinamissis, ákvarðað samkvæmt ákvæðum 5. kafla III. bóls reglugerðarinnar, nema þær þar sem:

a) á skattaári sem hófst 6. apríl 1975 eða síðar:

i. hlutaðeigandi aðili hefur lokið trygginga-, starfs- eða búsetutímabilum samkvæmt löggjöf Breska konungsríkisins og annars aðildarríkis

og

ii. eitt (eða fleiri) skattaár, sem um getur í i. lið, teljast ekki fullgild ár í skilningi löggjafar Breska konungsríkisins,

b) tekið væri tillit til tryggingatímabila, sem er lokið samkvæmt gildandi löggjöf Breska konungsríkisins varðandi tímabil fyrir 5. júlí 1948, að því er varðar b-lið 1. mgr. 52. gr. reglugerðarinnar með beitingu trygginga-, starfs- eða búsetutímabila samkvæmt löggjöf annars aðildarríkis.

IX. VIÐAUKI

BÆTUR OG SAMNINGAR SEM HEIMILA BEITINGU 54. gr.

- I. Bætur sem um getur í a-lið 2. mgr. 54. gr. í reglugerðinni og fjárhæð bóta er óháð lengd trygginga- eða búsetutímabils sem lokið er

A. BELGÍA

Bætur tengdar almenna örorkubótakerfinu, sérstöku örorkubótakerfi fyrir námumenn og sérstöku kerfi fyrir farmenn á kaupskipum

Bætur úr tryggingum vegna óvinnufærni fyrir sjálfstætt starfandi einstaklinga

Bætur í tengslum við örorku samkvæmt almannatryggingakerfi handan hafsins og örorkukerfi fyrir fyrrverandi starfsmenn í Belgísku Kongó og Rúanda-Úrúndi.

B. DANMÖRK

Fullur, danskur ellilífeyrir sem fæst eftir 10 ára búsetu þeirra sem hafa fengið lífeyri eigi síðar en 1. október 1989.

C. GRIKKLAND

Bætur samkvæmt lögum nr. 4169/1961 er tengjast tryggingakerfi landbúnaðarins (OGA)

D. SPÁNN

Eftirlífendalífeyrir sem er veittur samkvæmt almennum og sérstökum bótakerfum, að frátöldu sérstöku bótakerfi fyrir opinbera starfsmenn

E. FRAKKLAND

Örorkulífeyrir samkvæmt almannatryggingakerfinu eða samkvæmt tryggingakerfi fyrir starfsfólk í landbúnaði

Örorkulífeyrir ekkna eða ekkla samkvæmt almannatryggingakerfi eða samkvæmt tryggingakerfi fyrir starfsfólk í landbúnaði þegar hann er reiknaður út á grundvelli örorkulífeyris fráfallins maka sem er ákvarðaður í samræmi við a-lið 1. mgr. 52. gr.

F. ÍRLAND

Örorkulífeyrir, tegund A

G. HOLLAND

Lög frá 18. febrúar 1966 um örorkutryggingar fyrir launþega (WAO), með áorðnum breytingum

Lög frá 24. apríl 1997 um örorkutryggingar fyrir sjálfstætt starfandi einstaklinga (WAZ), með áorðnum breytingum

Lög frá 21. desember 1995 um almennar tryggingar eftirlífenda sem voru á framfæri hins látna (ANW)

H. FINNLAND

Almannalífeyrir til einstaklinga með meðfædda fötlun eða þeirra sem verða fatlaðir ungir að aldri (almannalífeyrislögin (547/93))

Almannalífeyrir sem er ákvarðaður í samræmi við almannalífeyrislög frá 8. júní 1956 og veittur samkvæmt umbreytingarreglum almannalífeyrislaga (547/93)

Viðbótarfjárhæð lífeyris til barna í samræmi við lög um eftirlifendalífeyri frá 17. janúar 1969

I. SVÍÐJÓÐ

Tekjutengdur eftirlifendalífeyrir í formi lífeyrisgreiðslna til barna og aðlögunarlífeyris ef andlát verður 1. janúar 2003 eða síðar og hinn látni fæddist árið 1938 eða síðar (lög 2000:461)

- II. Bætur, sem um getur í b-lið 2. mgr. 54. gr. í reglugerðinni, þar sem fjárhæð er ákvörðuð á grundvelli ætlaðs tímabils sem telst hafa vera lokið á tímabili milli þess dags þegar áhættan kemur fram og síðari dagsetningar

A. ÞÝSKALAND

Örorku- og eftirlifendalífeyrir þar sem tekið er tillit til viðbórtímabils

Ellilífeyrir þar sem tekið er tillit til viðbórtímabils sem þegar hefur áunnist

B. SPÁNN

Eftirlaunalífeyrir eða eftirlaunalífeyrir vegna varanlegrar fötlunar (örorku) samkvæmt sérstöku tryggingakerfi fyrir opinbera starfsmenn sem greiða ber skv. I. bálki samsteypts texta laga um þá sem fá lífeyri frá hinu opinbera ef lífeyrisþeginn var í starfi sem opinber starfsmaður eða gegndi starfi sem veitir sama rétt þegar áhættan kom fram; lífeyrir vegna andláts og til eftirlifenda (ekkna/ekkla/munaðarlausra barna og foreldra) skv. I. bálki samsteypts texta laga um þá sem fá lífeyri frá hinu opinbera ef lífeyrisþeginn var í starfi sem opinber starfsmaður eða gegndi starfi sem veitir sama rétt þegar hann lést

C. ÍTALÍA

Ítalskur lífeyrir vegna algjörar óvinnufærni (inabilità)

D. LÚXEMBOURG

Örorku- og eftirlifendalífeyrir

E. FINNLAND

Starfslífeyrir þar sem tekið er tillit til síðari tímabila samkvæmt innlendra löggjöf

F. SVÍÐJÓÐ

Sjúkrabætur og ástundunargreiðslu í formi lágmarksbóta (lög 1962:381)

Eftirlifendalífeyrir reiknaður á grundvelli ætlaðra tryggingatímabila (lög 2000:461 og 2000:462)

Ellilífeyrir í formi lágmarkslífeyris reiknaður út á grundvelli ætlaðra áður talinna tímabila (lög 1998:702)

III. **Samningum, sem um getur í i. lið b-liðar í 2. mgr. 54. gr. í reglugerðinni, er ætlað að koma í veg fyrir að tekið sé tillit til sama ætlaða tímabilsins tvisvar eða oftari:**

Samningur um félagslegt öryggi frá 28. apríl 1997 milli Lýðveldisins Finnlands og Sambandslýðveldisins Þýskalands

Samningur um félagslegt öryggi frá 10. nóvember 2000 milli Lýðveldisins Finnlands og Stórhertogadæmisins Lúxemborgar

Samningur Norðurlandanna frá 15. júní 1992 um almannatryggingar.

*X. VIÐAUKI***SÉRSTAKAR IÐGJALDSFRJÁLSAR BÆTUR Í PENINGUM**

(c-liður 2. mgr. 70. gr.)

Evrópuþingið og ráðið ákvarða efni þessa viðauka í samræmi við sáttmálann eins fljótt og unnt er og eigi síðar en þann dag þegar beiting þessarar reglugerðar hefst eins og um getur í 91. gr.

*XI. VIÐAUKI***SÉRÁKVÆÐI UM BEITINGU LÖGGJAFAR AÐILDARRÍKJANNA***(51. gr. (3. mgr.), 56. gr. (1. mgr.) og 83. gr.)*

Enrópuþingið og ráðið ákvarða efni þessa viðauka í samræmi við sáttmálann eins fljótt og unnt er og eigi síðar en þann dag þegar beiting þessarar reglugerðar hefst eins og um getur í 91. gr.
